

สำนักพิมพ์สารคดี

ยุทธภพออนไลน์

ภาค ราชนิพาสะท้านยุทธภพ
ตอน ป่วนกวางง

19

ตัวอย่าง

ปกหน้าแดงดำ

บทที่ 1

โลกภายนอก

โลกภายนอก กุมภามองดูนาฬิกาที่ผนังพบว่าเจ็ดโมงเช้าพอดี วันนี้เป็นวันอาทิตย์ บริเวณคอนโดมิเนียมจึงเงียบเป็นพิเศษ กุมภาไม่ได้ว่ายน้ำที่สระด้านล่างนานแล้ว เขาจึงคิดไปยึดเส้นยืดสายเสียหน่อย

เมื่อมาถึงสระว่ายน้ำ นอกจากเขาก็ยังมีคนอื่นมาใช้บริการอีกหลายคน กุมภาออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ขยับแว่นกันแดดยามเช้าเล็กน้อย ก่อนจะพาร่างอันสูงโปร่ง ผิวขาว หน้าตาหล่อซันเทพ เดินไปนอนยังเตียงไม่ริมสระ ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาให้บริการฟรีสำหรับผู้เช่าห้องในคอนโดฯ โดยเฉพาะ นอกจากสาวๆ ที่มาใช้บริการจะให้ความสนใจเขาเป็นพิเศษแล้ว แม้แต่หนุ่มๆ ก็ยังแสดงความอิจฉาออกมาทางสายตา

กุมภาไม่สนใจคนรอบข้าง เพราะยังสนใจ เรื่องยังเข้ามาท้าวถามเก่าๆ นั้น สู้ทำเป็นเฉยไปเสีย บางครั้งก็หลีกเลี่ยงการเขม่นกันได้พอสมควร ดีจริงๆ! เสียงโทรศัพท์ที่เอามาด้วยดังขึ้น กุมภาหยิบขึ้นมาดู เมื่อเห็นว่าเป็นสายพินโทร. เขาม่าจึงกดรับสาย

“อรุณสวัสดิ์ สัมจิน” กุมภากล่าวทักทาย

“นายอยู่ไหนอะ ห้องก็ล็อก พอตีแม่ฝากกุญแจห้องที่บ้านมาให้ และบอกให้นายกลับไปเอาของฝากจากญาติที่บ้านด้วย” สายพินตอบกลับมา

“อยู่ชั้นล่าง กำลังจะว่ายน้ำ เอามาให้ที่นี้ได้ไหม” กุมภากลาม

สายพินเงียบไปสักพักก็กล่าวว่า

“ก็ได้ แล้วนายนั่งแถวไหนของสระว่ายน้ำเธอ อีเกียจหา”

กุมภาหัวเราะแล้วกล่าวว่า

6 ยุทธภพออนไลน์ ภาค ราชินมารสะก้านยุทธภพ ตอน ป่วนกวนจง

“หาไม่ยากหรอก ใครเด่นที่สุด นั่นแหละฉัน”

“เหอะๆ เลิกของตัวเองได้ไหม ฉันเสียตายข้าวเช้า แค่นี้แหละ เตี้ยลงไป” สายพินกล่าวจบก็ซิงกดวงสาย

กุ่มภานอนเล่นบนเก้าอี้ไม่ไม่นาน สายพินก็เดินเข้ามาในบริเวณสระว่ายน้ำ พอเห็นกลุ่มสาวๆ พวกกันขี้ฉ้อไปหากุ่มภา และพากันสนทนาถึงความหล่อของเธอ สายพินที่กำลังจะเดินไปหา กุ่มภา ก็เริ่มเกิดอาการไม่อยากไปขึ้นมาปัจจุบันหันตัว

“ฉันจะถูกฆ่าทิ้งไหมเนี่ย” สายพินพูดกับตัวเองเบาๆ

สุดท้ายก็ไม่มีทางเลือก เมื่อเห็นกุ่มภาทักว่ามีมือเรียก และกลุ่มสาวๆ ทั้งหมดก็พากันหันมามองเธอ ด้วยสายตาที่ไม่ต้องบรรยาย เธอก็สามารถเข้าใจได้ด้วยตัวเอง สายพินยิ้มแห้งๆ กล่าวว่า

“เขา...เป็นพี่ชายของฉันค่ะ”

พอพูดจบก็รีบก้าวเท้าไปหา กุ่มภาทันที และพยายามก้มหน้าให้ต่ำเข้าไป กุ่มภาเห็นอาการของสายพินก็อดขำไม่ได้ เธอจึงลุกขึ้นมาและเดินเข้าไปหาเธอด้วย สายพินเดินบนอุบิบบิไม่ได้ดูทางข้างหน้า เธอจึงเดินไปชนกุ่มภาพอดี เธอต้องรีบเอื้อมมือไปคว้าเธอเอาไว้ ร่างของเธอถูกดึงเข้าไปอยู่ในอ้อมอกเปลือยเปล่าของกุ่มภา สายพินตกตะลึงทำอะไรไม่ถูกตัวแข็งค้าง พอได้สติก็รีบใช้มือผลักกุ่มภาออกห่าง

“กู...กฤษณะ”

สายพินกล่าวจบก็ยัดลูกกฤษณะใส่มือกุ่มภา และรีบเดินหนีไปด้วยความอาย ไม่กล้าแม้แต่จะสบตา กุ่มภา

“หยุดก่อน สัมจิน” กุ่มภาร้องตะโกน

“ขอโทษ ฉันมีธุระด่วน” สายพินรีบตอบ แต่พริบตาที่นั้นเธอก็เดินชนต้นไม้ที่นำมาปลูกไว้เพื่อความสวยงามของทางเดินข้างสระพอดี โป๊ก! “โอ๊ย!” สายพินร้องลั่น หวดลงนั่งกุ่มหน้าผากตัวเอง กลุ่มคนที่มาใช้บริการสระว่ายน้ำพากันหัวเราะ กุ่มภากำลังจะเดินเข้าไปดู แต่สายพินก็ชิงวิ่งหนีไปก่อน เธอจึงได้แต่ยืนมองเธอเท่านั้น

“เฮ้อ! เมื่อกี้กำลังจะบอกมีต้นไม้ข้างหน้า เธอจะรีบไปไหนของเธอเนี่ย”

หนึ่งชั่วโมงต่อมา หลังจากกุ่มภาออกจากคอนโดฯ เธอก็ขับรถมุ่งหน้าไปยังบ้านพ่อแม่บุญธรรม วันนั้นรดก่อนข้างติด แต่เขาก็ไม่หงุดหงิด อย่าน้อยก็ได้ฟังเพลงฆ่าเวลา

ในรถ

เมื่อมาถึง คนสวนเห็นกุมภาก็โบกมือให้ที่หน้าประตูและรีบวิ่งมาเปิด กุมภาขับรถยังไม่ทันหยุดนิ่ง เขาก็เห็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ วิ่งออกจากบ้าน ท่าทางดีใจสุดๆ กุมภาก็ยิ้มกว้าง ก้าวเท้าลงจากรถและนั่งลง เด็กหญิงก็กระโจนเข้ามากอดเขาพอดี

“พี่ชาย พี่นางฟง พี่กุมภา” สัมเซ็งเรียกเขาทีเดียวสามชื่อเลย

กุมภาหัวเราะพลางกล่าวว่า

“สัมเซ็งบอกใครเกี่ยวกับพี่หรือยัง”

“ตอนแรกก็จะบอกพี่ส้มโอกับพี่ชิวจู้ แต่นึกขึ้นมาได้ว่ายังไม่ได้ออกพี่ชาย ก็เลยไม่กล้าบอกค่ะ” สัมเซ็งตอบ

กุมภายิ้มพลางกล่าวว่า

“โอเค อย่าเพิ่งบอกใครนะ ให้ทุกคนลองเล่นเกมทายตัวพี่ชายดูดีไหม”

“ดีค่ะ แต่พี่ส้มโอเหมือนจะรู้แล้ว เพียงแต่ไม่แน่ใจค่ะ” สัมเซ็งตอบ

กุมภาสนทนากับเด็กหญิงสักพัก เขาก็อุ้มเธอเดินตรงไปหน้าบ้าน ซึ่งมีแม่บ้านและพ่อบ้านยืนรออยู่

เมื่อมาถึง แม่บ้านก็กล่าวขึ้นว่า

“คุณท่านทั้งสองไม่อยู่นะคะ วันนี้คุณแม่ของคุณหนูลงมือทำกับข้าวเอง และบอกให้ดิฉันเรียนคุณหนูว่าให้กินก่อนค่อยกลับค่ะ”

“ขอบคุณครับ เอ่อ...ส้มโออยู่ที่ไหนหรือคุณแม่บ้าน” กุมภาเอ่ยปากถาม เพราะถ้าเห็นสัมเซ็ง สัมโอก็น่าจะอยู่ด้วย

คุณแม่บ้านสูงอายุนั่งพลางกล่าวว่า

“อยู่ข้างในค่ะ กำลังรอรับประทานอาหารพอดี ตามจริงจะจัดแยกชุด แต่คุณหนูสัมเซ็งบอกให้รอพี่ชาย ตอนนั้นเราจึงต้องจัดโต๊ะใหญ่ค่ะ”

หลังจากสนทนากันจบ คุณแม่บ้านก็พากุมภาเดินเข้าไปในห้องอาหาร กุมภามองลอดกระจกเข้าไป นอกจากจะเห็นส้มโอกำลังนั่งเล่นโทรศัพท์แล้ว ก็มีชิวจู้นั่งขีดเขียนอะไรบางอย่างอยู่ด้วย พอกุมภาเดินเข้าห้อง ทั้งสองสาวก็ทำตัวไม่ถูก ชิวจู้ถึงกับจ้องกุมภาตาไม่กะพริบ

“ไม่ได้เจอกันหลายวัน สบายดีไหมส้มโอ ชิวจู้” กุมภาเอ่ยปากทักทายก่อน

สองสาวดูท่าจะเกร็งหนักจึงไม่ตอบ แต่เลือกพยักหน้าแทน คุณแม่บ้านเลื่อนเก้าอี้

ที่หัวโต๊ะให้กุ่มภา เขาจึงต้องนั่งตรงนั้นอย่างเสื่องไม่ได้ ชิวจู้เคลิ้มเพราะความหล่อของกุ่มภาไปแล้ว เธอจึงเอาแต่จ้องหน้าเขาอย่างเดียว จนส้มโอต้องใช้มีม้อปิดแขนเพื่อนเพื่อเตือนสติ

“ส้มโอ ฉันพูดจริงๆ ที่กุ่มภานี่โคตรหล่อเลย ดาราตุงๆ นี่ชิตชัยหมด ทำไมฉันถึงไม่มีญาติหล่อๆ แบบนี้มันอะ ถ้าคงไปงานที่โรงเรียนนะ รับรองโรงเรียนแตก!” ชิวจู้กระซิบคุยกับส้มโอเบาๆ

กุ่มภาปล่อยให้แม่บ้านและคนใช้ไปนำอาหารออกมา ส่วนขามองเห็นสมุดที่ชิวจู้กำลังจะเก็บจึงจะกล่าวว่า

“ทำการบ้านหรือชิวจู้”

“คะ...เป็นโจทย์คณิตศาสตร์ แต่มันยาก อาจารย์บอกว่าถ้าทำไม่ได้ อาจารย์จะเฉลยในชั่วโมงเรียนคะ พี่กุ่มภาสนใจจะดูหน่อยไหมคะ” ชิวจู้ตอบและถามกลับ

“ส้มโอที่นั่งใกล้ๆ เพื่อนใช้มีม้อตีแขนเธอ ก่อนจะกล่าวว่า

“ยัยชิวจู้ กำลังจะกินข้าวกันนะ ไปรบกวานที่กุ่มภาได้ไง ไม่มีมารยาทเลย”

“ฮ่าๆ ไม่เป็นไรหรอก ไหนพี่ขอดูหน่อยสิ”

กุ่มภาท้วงจบบก็ยื่นมือออกไปรับสมุดของชิวจู้มาเปิดดู พอเห็นโจทย์ กุ่มภาก็หยิบปากกาออกมาเขียนอย่างรวดเร็ว ส้มโอกับชิวจู้จึงได้แต่หันมองหน้ากัน ไม่รู้กุ่มภาเขียนอะไรลงไป ในสมุดของเธอ แม่บ้านยังจัดโต๊ะอาหารไม่เสร็จ กุ่มภาก็ยื่นสมุดคืนให้ชิวจู้แล้วสองสาวรีบเปิดสมุดดูทันที

“โห! ทำแบบนี้เอง เราคิดมาทั้งวันยังทำไม่ได้ พี่กุ่มภาคิดไม่ถึงห้านาทีเลยอะ” ชิวจู้พูดขึ้น น้ำเสียงเจือความทึ่ง

ในขณะที่เธอกำลังจะให้กุ่มภาช่วยแก้โจทย์อีกข้อ คุณแม่บ้านก็จัดอาหารบนโต๊ะเสร็จพอดี ทุกคนจึงหยุดทำภารกิจทุกอย่าง และหันไปกินอาหารอย่างเดียว ทั้งส้มโอและชิวจู้ต่างก็แอบดูส้มโอแข่งที่สนิทกับกุ่มภาเกินเหตุ ทำให้พวกเธอเริ่มจะเดาออกว่ากุ่มภาเป็นใครในแกม แต่ก็ไม่กล้าถาม กลัวหน้าแตกเหมือนไม้รับเย็บ แต่เพราะความอยากรู้ สองสาวก็ยืนกันอยู่สักพัก ส้มโอก็ถามว่า

“พี่กุ่มภาชอบเล่นเกมไหมคะ”

กุ่มภากำลังกินข้าวอยู่ แกล้งทำหน้าหงายหันไปมองส้มโอ ซึ่งเด็กหญิงตัวน้อยกลัวความลับของพี่ชายถูกเปิดเผยจึงกล่าวว่า

“ก็เกมกดไงคะ สัมแข่งชอบเล่นที่สุดเลยคะ”

“เกมกดเหรอ อิม...ตอนมัธยมก็เล่นนะ แต่เดี๋ยวนี้ไม่เล่นแล้ว” กุมาตอบยิ้มๆ ไม่แสดงท่าทีพิเศษอะไรออกมา

สัมโอกับซิวจู่ทำหน้าที่เชิงเล็กน้อย เพราะใช้แผนหลอกถามไม่ได้ผล แถมเจอคำตอบที่ทำให้ต้องคิดหนักเข้าไปอีก เพราะเดาไม่ออกว่ากุมาเล่นเกมยุทธภพออนไลน์ไหม แต่สิ่งที่ทั้งสองมันใจก็คือ สัมแข่งไม่เคยสนิทสนมกับใครเท่าดวงฟงมาก่อน

กุมาเหมือนจะอ่านความคิดของทั้งสองออก จึงชวนพวกเธอคุยเรื่องอื่นสารพัด จนไม่มีโอกาสถามเขาเรื่องเกมอีก หลังจากกินอาหารเสร็จ ทั้งสี่คนก็ย้ายไปนั่งเล่นที่ห้องรับแขก สักพักสัมโอกับซิวจู่ก็ขอตัวไปส่งรายงานทางวิทยุเทอร์เน็ต กุมาเห็นสมุดคณิตศาสตร์ของซิวจู่วางอยู่บนโต๊ะ จึงหยิบขึ้นมาเปิดดูมาเวลา เพราะไม่สนใจการดูที่สัมแข่งกำลังดูเท่าไร

กุมาเห็นโจทย์อีกข้อยังไม่ได้ทำเลย เขาจึงหยิบปากกามาขีดเขียน สักพักก็ยื่นสมุดไปวางไว้ที่เดิม กุมามองดูนาฬิกา พบว่าเขาควรกลับบ้านแล้ว

เมื่อสัมโอกับซิวจู่กลับมา เขาจึงบอกลาทุกคน สัมแข่งทำหน้าที่มิม กุมาจึงบอกว่าวันหลังจะพาสัมแข่งไปเที่ยว เด็กหญิงจึงแสดงสีหน้ายินดีออกมา และยกนิ้วก้อยให้เขาสัญญา ซึ่งกุมาก็ทำตามที่เขาต้องการ หลังจากกุมาขับรถออกจากบ้านได้ไม่กี่นาที ซิวจู่ก็กลับมาเปิดสมุดคณิตศาสตร์ พอเธอเห็นโจทย์อีกข้อที่ถูกแก้เรียบร้อยแล้ว ก็ถึงกับตาโต

“สัมโอ มาดูนี่สิ พี่กุมาแก้โจทย์ข้อนี้ได้ด้วยอะ”

สัมโอทำหน้างงๆ รีบชะโงกหน้าเข้ามาดูโจทย์ที่ซิวจู่บอก และเธอก็มีอาการเดียวกับเพื่อนสาว

“ญาติเธอเป็นมนุษย์หรือเปล่านี่ โจทย์ข้อนี้ขนาดอาจารย์ของพวกเรา แก่งจะตายยังทำไม่ได้ แต่ที่กุมากลับทำเสร็จภายในเวลาไม่กี่นาทีเอง ถ้าเราเอาเรื่องนี้ไปบอกอาจารย์ แกจะช็อกไหมนะ เทอะๆ ตอนนี้นั่นเลิกสงสัยแล้ว ว่าทำไมพ่อพี่สัมจินถึงรับพี่กุมาเป็นลูกบุญธรรม” ซิวจู่กล่าวยิ้มๆ

สัมโอมองดูวิธีแก้โจทย์ของกุมา เธอไม่อยากจะเชื่อว่ากุมาจะสามารถเลือกวิธีการแก้โจทย์ที่เข้าใจง่ายที่สุด มาตีความหมายและจำแนกออกมาเป็นส่วนๆ ก่อนจะนำมารวมกัน ทำให้เธอกับซิวจู่เข้าใจได้ไม่ยาก เธอไม่รู้จะนิยามญาติเธอคนนี้ว่าอะไรดี คงบอกได้เพียงว่า เธอเป็นอัจฉริยะอย่างไม่ต้องสงสัย

กุกาขับรถชมวิวิททัศน์ไปเรื่อยๆ จนถึงคอนโดฯ ของสี่สาว ความจริงแล้วเขาไม่รู้ว่ากลุ่มสาวๆ จะอยู่ไหน เพราะไม่ได้โทร. เช็คก่อน อาศัยวัดดวงอย่างเดียว กุกายืนเคาะประตูห้องไม่นาน ประตูก็ถูกเปิดออก กุกาเห็นธารทิพย์ก็โหมกมือให้ ก่อนจะกล่าววา

“ผม...เอาอาหารจากบ้านคุณหนูสัมเงินมาส่งครับ”

“หือ แม่สัมเงินทำเธอ” ธารทิพย์เอ่ยปากถาม

“ถูกต้องแล้วครับ ตกลงจะให้คนที่อุตสาหกรรมอาหารมาส่งต้องยื่นอีกนานไหมครับ” กุกาถามยิ้มๆ

ธารทิพย์แบ่ปาก ใช้เท้าเหยี่ยประตูเปิดออกกว้าง กุกาจึงสาวเท้าเดินเข้าไปข้างใน พอเห็นสายพินกำลังนอนประคบน้ำแข็งบนหน้าผาก เขาก็ไม่รู้ว่าหวัระหรือร้องให้ตี

“สัมเงิน ไม่เป็นอะไรมากใช้ไหม”

“ยุ่ง่น่า” สายพินตอบ แต่ใบหน้าสีแดงช้ำของเธอบอกให้กุการู้ว่าเธอกำลังอาย เขา และในขณะที่กุกาถือถุงอาหารไปไว้ที่โต๊ะ ก็มีร่างหนึ่งวิ่งพรวดพรวดออกจากห้อง

“ทุกคน สวย...ใหม่” เจนจิราที่ใส่บราเซียร์วิ่งออกมาโฉบเพื่อนๆ เมื่อเห็นกุกาก็ถึงกับตกใจจนตาเบิกค้าง

กุกาที่กำลังวางอาหารลงบนโต๊ะยิ้มแห้งๆ แล้วกล่าวว่า

“สวย...สวยมากเลย”

“กรี๊ดๆ!” เจนจิราแหกปากร้องและวิ่งหนีเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว

ธารทิพย์กุ่มขมับ เดินมานั่งที่โซฟาแล้วกล่าวว่า

“นายนี่เป็นตัวหายนะของแท้ วันเดียวเล่นงานเพื่อนฉันไปสองคนแล้ว”

กุกาเดินมานั่งข้างๆ ธารทิพย์ ก่อนจะกล่าวว่า

“โทษฉันไม่ได้นะ ฉันไม่ได้ทำอะไรซะหน่อย สัมเงินกับฟางฟางไม่ระวังเอง”

สายพินนอนกลอกตามองกุกาอยู่บนโซฟา แต่ไม่ได้เถียง เพราะมันจริงอย่างที่เธอพูด ถ้าเธอหนึ่งพอ เรื่องโก๊าะๆ สำหรับเธอก็จะไม่เกิดขึ้น เช่นเดียวกับเจนจิรา ถ้าดูตึกๆ ค่อยออกมาก็คงไม่เกิดเรื่องเช่นกัน กุกาโหมกมือหักทายเจนจิรา เมื่อเห็นเธอโผล่หัวออกจากห้อง ทำตาเขี้ยวๆ ก่อนจะกล่าวว่า

“นายต้องลืมเรื่องเมื่อกันะ”

“อืม...ลืมแล้ว ฉันจำอะไรไม่ได้เลย”

กุมภาพันธ์ เจนจิราจ้องมองกุมภาพันธ์ที่ท่าแก้มป่อง แล้วกล่าวว่า

“นายบอกว่ามีแล้ว แต่...สายตานายทำไม่ยังดูที่นั่นๆ อยู่เลยอะ”

“หา! เธอคิดอะไรของเธอเนี่ย” กุมภาพันธ์กล่าวด้วยเสียงแข็งๆ

หลังจากเจนจิราทำใจสักพักก็ค่อยเดินออกจากห้อง กุมภาพันธ์ไม่เห็นหยกนางจึงถามหา ธารทิพย์บอกเธอไปซื้อของ สายพินกับเจนจิราคงหิวจัด ทั้งสองจึงพากันเดินไปประจำที่โต๊ะอาหารแล้ว ธารทิพย์แอบหรีตามองเพื่อนสักพักจึงกล่าวเบาๆ ได้ยินเพียงสองคนว่า

“พรงนี้ว่างรีเปล่า พ่อฉันบอกให้พานายไปเที่ยวชมโรงงาน ถ้าไม่ว่าง นายรีบปฏิเสธมาเลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ”

กุมภาพันธ์ตามองธารทิพย์ แล้วกล่าวว่า

“คำพูดมันหะแม่งๆ นะ เธอเต็มใจชวนหรือเปล่าเนี่ย”

“หือ หะแม่งตรงไหน ฉันก็พูดแบบนี้กับคนอื่นประจำ” ธารทิพย์แก้ตัวเพราะกลัว กุมภาพันธ์ตักเอาเรื่องนี้ไปเล่าลือไม่ทีหลัง แล้วเธอจะถูกตำหนิจากพ่อ ดังนั้นเพื่อความไม่ประมาท เธอไม่ควรจะหักคิบบกุมภาพันธ์จริงๆ แม้ซี้เกียจพาเขาไปเที่ยวชมโรงงานก็เถอะ ความจริงแล้วกุมภาพันธ์อ่านเกมธารทิพย์ออก แต่ค่อนข้างเขายังก็ดันยังต้องไปให้ได้ จึงกล่าวขึ้นว่า

“โอเค พรงนี้ฉันจะไปกับเธอ”

ธารทิพย์สะดุ้งโหยง กล่าวว่า

“นายไม่ลองเก็บไปคิดสักนิดเหรอ ให้คำตอบฉันพรงนี้เข้าก็ได้ บางทีนายอาจติดนัดสำคัญ หรืออีกไม่ก็หน้าทีอาจจะมีนัดที่นายปฏิเสธไม่ได้”

กุมภาพันธ์ยื่นมือไปจับหน้าผากธารทิพย์ เธอรีบใช้มือปิดออกเพราะกลัวเพื่อนๆ จะเห็นเข้า กุมภาพันธ์หัวเราะก่อนจะกล่าวว่า

“หน้าผากเธอก็ไม่ร้อนนะ พรงนี้ฉันไม่มีธุระ เธอเตรียมตัวให้ดีเลย ทีๆ”

ธารทิพย์แบ่ปาก ไม่พูดอะไรอีก เพราะเพื่อนๆ เริ่มผิติดสังเกตและหันมามองเธอกันแล้ว ดังนั้นควรทำตัวนิ่งๆ อย่าทำอะไรให้มีพิรุช ไม่จันความลับที่เธอชวนกุมภาพันธ์ไปโรงงานแตกแน่ๆ สายพินที่แกะอาหารใส่จาน เห็นกุมภาพันธ์นั่งกระดิกเท้าอยู่บนโซฟา จึงกล่าวขึ้นว่า

“กุมภาพันธ์ นายได้ของฝากอะไรมาบ้างอะ”

“เยอะเยอะเต็มรถเลย แต่เป็นของกินเล่น ประเภทของแห้ง ผลไม้กระป๋อง ฝรั่ง ขนมจากต่างประเทศ เธอสนใจจะแบ่งไว้กินด้วยไหม ฉันไม่ค่อยชอบของแบบนี้เท่าไร”

เอาไว้ที่ห้องฉัน สงสัยคงหมดอายุทิ้งไปเลยๆ” กุมภาตอบ

สายพินหันไปถามเพื่อนว่าจะกินไหม เจนจิราชอบของกินจุกจิกเป็นชีวิตจิตใจอยู่แล้ว จึงรีบหันไปขอกุญแจรถจากกุมภา เขยื้อนส่งให้พวกเธอโดยดี พอสายพินกับเจนจิราเดินออกจากห้องไป ธารทิพย์ก็รีบวิ่งไปดูต้นทางก่อน เมื่อไม่เห็นเพื่อนสาวแล้ว เธอก็ถอนหายใจโล่งอก

“เป็นอะไรของเธอเนี่ย ทำทางเธอเหมือนแอบคบกับฉันอยู่ไม่มีผิด” ^^ กุมภาถาม ทำเอาธารทิพย์หน้าแดงก่ำ ร้องโวยวายขึ้นมาทันที

“ไม่ใช่ค่ะ ฉันแค่ไม่ต้องการให้เพื่อนๆ รู้ และนายก็ห้ามบอกด้วย ฉันขี้เกียจอธิบาย นายไม่รู้หรอก เรื่องพวกนี้มันอ่อนไหวขนาดไหน แค่มီးเชื้อไฟ มันก็ลุกลามไปไกลหลายกิโลเมตรแล้ว” ธารทิพย์แก้ตัว

“เหอะๆ เอาเถอะ ฉันจะช่วยปิดบังให้ต่อกันแล้วกัน แต่ถ้าเรื่องแดงออกมา ฉันไม่รู้ด้วยนะ” กุมภากล่าวยิ้มๆ

ที่ด้านล่างของคนโตๆ สายพินกำลังเลือกของฝากที่เธอต้องการจะกินจากหลังรถกุมภา มีของให้เลือกมากมายตามที่กุมภากล่าวไว้จริงๆ ส่วนเจนจิราไม่สนใจ มัวแต่ค้นรถของกุมภามาจนสายพินหันไปมอง ก่อนจะกล่าวว่า

“ซนม เขาคงไม่เก็บไว้แถวนั้นหรอกมัง”

“อืม...ฉันรู้ แต่ฉันต้องการหาอย่างอื่น ทือ เจอของดีเข้าให้แล้ว” เจนจิรากล่าวจบก็หยิบอัลบั้มรูปถ่ายในรถขึ้นมาเปิดดู แต่เธอก็ต้องทำหน้าที่แข็งและกล่าวว่า “หมอนี่ไม่ถ่ายรูปเลยหรือไงนะ”

สายพินไม่รู้ว่าเป็นเพื่อนสาวเธอกำลังทำอะไร จึงชะโงกหน้าเข้าไปดู

“รูปใครเธอ” สายพินเอ่ยปากถาม

“รูปพ่อแม่ของกุมภานะสิ ฉันเคยเห็นรูปพวกเขาในนิตยสารธุรกิจของพ่อฉันในห้องทำงาน พวกเขาดังมากเลยนะ มีนิตยสารไปขอสัมภาษณ์พวกเขาบ่อยๆ พ่อบอกปลายเดือนหน้า ทั้งสองจะลงมาพบพ่อฉันกับพ่อเธอด้วย” เจนจิราตอบและมองหาของที่น่าสนใจต่อ แต่ก็ไม่พบอะไร นอกจากนิตยสารต่างประเทศ ถ้าเจนจิรารู้ว่ารถคันนี้เป็นของแม่กุมภาที่ฝากให้ลูกชายตัวดีช่วยใช้ เธอก็ไม่เสียเวลามานั่งค้นหาหลักฐานที่จะยืนยันว่ากุมภาเคยเล่นเกมยูทูปให้เหนื่อย เมื่อทั้งสองสาวเลือกขนมที่ตัวเองอยากกินเสร็จแล้ว ก็พากันขึ้น

ห้องพัก ธารทิพย์เห็นทั้งสองชนมาเยอะมาก ก็ถึงกับตกใจเหมือนกัน

“นายคงไม่ว่าอะไรฉันนะ” สายพินถามและยิ้มแห้งๆ

กุ่มภายักไหล่แล้วกล่าวว่า

“ตามสบาย”

“นี่พวกเธอทำอะไรกันอยู่นะ” เสียงทักทายจากหน้าประตูทำให้ทุกคนต้องหันไปมอง และเห็นหยกนภากำลังหอมของพะรุงพะรังเข้ามาในห้อง มันเป็นของกินของใช้ส่วนรวมนั่นเอง ธารทิพย์จึงลุกขึ้นไปช่วยถือ

หยกนภาเห็นกุ่มภายอยู่ในห้องด้วย จึงกระซิบถามธารทิพย์เบาๆ

“หมอนั้นมาทำไมเธอ”

“เขาเอาอาหารที่บ้านแม่ล้มเงินมาฝาก” ธารทิพย์ตอบและชี้นิ้วไปยังอาหารบนโต๊ะ รวมถึงขนมที่เพื่อนสาวสองคนไปหอบมาจากรถกุ่มภาด้วย

กุ่มภาก็เห็นว่าตัวเองสมควรจะกลับห้องพักแล้ว จึงลุกขึ้นขอตัวกลับห้อง หลังจากนั้นกลุ่มสี่สาวก็พากันไปนั่งที่โต๊ะอาหาร ธารทิพย์นึกขึ้นมาได้ว่าลิมินัดกุ่มภาก็จะรีบหยิบโทรศัพท์มาพิมพ์ข้อความ

“ดีดๆ!” กุ่มภากำลังจะขยับรถออกจากคอนโดฯ ของสี่สาว จึงต้องหยุดรถและกดดูข้อความก่อน

“เจอกันพรุ่งนี้ หน้าคอนโดฯ นาย ตอนเจ็ดโมงเช้า”

กุ่มภานึกสนุกจึงพิมพ์ข้อความตอบกลับไปบ้าง

“ดีดๆ!” เสียงข้อความเรียกเข้าทำให้ธารทิพย์สะดุ้งเล็กน้อย เธอรีบเปิดข้อความดูทันที

“สิบโมงกว่าๆ ก็แล้วกัน เจ็ดโมงมันเข้าเกินไป”

“โห! ยังมีมาต่อรองอีก”

ธารทิพย์คิดในใจ ก่อนจะพิมพ์ข้อความตอบกลับไปที่ กุ่มภาก็เหมือนจะคาดเดาออกว่าเธอจะต้องตอบกลับมา เธอจึงหยุดรถคอยรับข้อความใหม่

“ดีดๆ!” เป็นไปตามที่กุ่มภาคาด เธอจึงกดเปิดข้อความ

“ไม่ได้หรอก สิบโมงกว่า เพื่อนฉันตื่นหมดแล้ว ต้องเวลานี้แหละ เพื่อนฉันยังนอนไม่ตื่น” กุ่มภาทัวร์เขา ไม่ค่อยเข้าใจธารทิพย์เท่าไร เธอจะปิดบังเรื่องนั้นก็กับเพื่อนไปทำไม ที่ผ่านมากลางคืนก็เกือบจะแตกมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว เขานิ่งคิดสักพักจึงพิมพ์ข้อความ

ไปใหม่

พอธารทิพย์ได้ยินเสียงข้อความเรียกเข้า เธอก็กดเปิดดู

“แปดโมงเช้าก็แล้วกันนะ คนสวย!”

ธารทิพย์เห็นว่ามันยังไม่ปลอดภัย เธอจึงพิมพ์ข้อความตอบกลับไปอีกครั้งว่า

“เจ็ดโมงครึ่งขาดตัว ห้ามต่อรอง ไม่งั้นไม่ต้องไปกันแล้ว”

เมื่อฝ่ายตรงข้ามตอบ โอเค! กลับมา ธารทิพย์ก็ยิ้มอย่างผู้ชนะ โดยลิมดูปฏิกิริยาของเพื่อนสาวในโต๊ะที่กำลังให้ความสนใจเธอเป็นพิเศษ เพราะบ่อยครั้งที่จะเห็นเพื่อนสาวพิมพ์ข้อความช่วงกินอาหาร พอธารทิพย์เงยหน้าขึ้นมองทุกคนในโต๊ะ จึงรู้ว่าเธอพลาดไปแล้ว

“เธอส่งข้อความคุยกับใครเธอ” เจนจิราเอ่ยปากถาม

“เพื่อนต่างห้องนะ ไม่มีอะไรหรอก ฉันกินข้าวก่อนนะ ท้ามากเลย” ธารทิพย์กล่าวจบก็ตักอาหารใส่จานตัวเองเป็นการใหญ่ ทั้งสามสาวหันมองหน้ากัน และจ้องมองไปยังโทรศัพท์มือถือที่ธารทิพย์กำไว้ไม่ยอมปล่อย ธารทิพย์รู้ว่าเพื่อนกำลังสงสัย จึงตัดสินใจลบข้อความบทสนทนาทั้งหมดของเธอเก็บกุมภากิ่ง เพื่อไม่ให้มีหลักฐานใดๆ หลงเหลืออยู่อีก

ธารทิพย์เดาถูก เพราะเพื่อนสาวทั้งสามของเธอแอบไปกดดูโทรศัพท์มือถือช่วงที่ธารทิพย์ไปอาบน้ำ แต่ไม่พบข้อความผิดสังเกตแต่อย่างใด

“ยัยทิพย์ลบทิ้งไปหมดแล้ว” เจนจิราพูดขึ้น

“น่าจะเป็นแบบนี้ เพราะไม่มีข้อความในช่วงเวลาที่เธอกินข้าวเลย แสดงว่าเธอมีอะไรปิดบังพวกเราแน่ๆ” สายพินตั้งข้อสงสัย หยกนาจิงกล่าวขึ้นว่า

“ทิพย์ไปแอบมีแฟนหรือเปล่า”

“อืม...แฟนเธอ ก็เห็นมาจิบยัยทิพย์หลายคน แต่ก็ไม่เห็นยัยทิพย์จะมีท่าทีกับคนไหนเลยนะ” สายพินพูดขึ้น

“ต้องเป็นคนที่เรารู้จักแน่ ไม่งั้นยัยทิพย์ไม่ทำลับๆ ล่อๆ แบบนี้หรอก” เจนจิราออกความเห็น

หยกนาจิงได้ยินเสียงธารทิพย์เปิดประตูห้องนำออกมาแล้ว ทุกคนจึงต้องรีบวางโทรศัพท์และกลับไปแกล้งนั่งเล่นที่โซฟาต่อ เพื่อไม่ให้เพื่อนสาวจับได้ว่าพวกเธอแอบดูข้อความในโทรศัพท์ หารู้ไม่ว่าธารทิพย์ตั้งใจลิมโทรศัพท์ไว้ข้างนอกก็เพื่อให้เพื่อนๆ แอบ

เปิดดูนั่นเอง

เช้าวันต่อมา ธารทิพย์แอบออกจากห้องพักตั้งแต่เช้า โดยทิ้งข้อความบอกเพื่อนๆ ไว้เพียงว่าเธอมีธุระด่วนที่ทางบ้านวานให้ไปทำ และจะไม่กลับมาอีกชั่ววูบเย็นนี้ ธารทิพย์แอบยืนอยู่หน้าประตูห้องเพื่อให้มั่นใจว่ากลุ่มเพื่อนยังไม่ตื่นจริงๆ เมื่อไม่พบเสียงผิดปกติภายในห้อง เธอจึงลงจากคอนโดฯ ขับรถไปหาγματα

ที่คอนโดฯ กุมภา ชายหนุ่มสวมแว่นกันแดด แต่งชุดกางเกงยีนสีน้ำเงิน เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีดำพับแขน เขายืนพิงผนังประตูทางเข้าคอนโดฯ อยู่หลายนาทีแล้ว พอธารทิพย์ขับรถมาถึง เธอก็ไม่ลงจากรถ แต่เลือกที่จะโบกมือให้เขาแทน กุมภารีบเดินมาขึ้นรถทันที

“เข้าขนาดนี้ นายยังใส่แว่นดำอีกหรือ” ธารทิพย์เอ่ยปากถาม

“อืม...ฉันไม่ได้ใส่กันแสงแดดหรอก แต่ใส่กันความหล่อของตัวเองนะ” กุมภาตอบยิ้มๆ ทำเอาธารทิพย์สะอึก ก่อนจะกล่าวว่า

“นายพูดไม่อายปากเลยนะ ถ้าพูดอีกคำ ฉันต้องอ้วกแน่ๆ”

กุมภาหัวเราะขำแล้วกล่าวว่า

“อย่า ฉันไม่ได้หลงตัวเองนะ ไว้อีกหน่อยเธอจะเข้าใจ เอ่อ...ฉันหิวข้าวแล้ว ช่วยแวะศูนย์อาหารด้วย เราคงไม่เสียเวลามากนักหรอก ถ้าจะแวะกินอาหารเข้าที่นั่น”

“ก็ได้ แต่ใช้เวลาครึ่งชั่วโมงนะ” ธารทิพย์ต่อเรื่อง เพราะกลัวเพื่อนๆ ที่ตื่นแล้วจะชวนกันมาหาข้าวกินที่นั่นและพบเธอกับกุมภาเข้า

เมื่อมาถึงศูนย์อาหาร ธารทิพย์ก็เลือกกินข้าวหมูแดง แต่กุมภาเลือกกินข้าวสาลยร้อนๆ กับเกาเหลาเลือดหมู ยังไม่ทันที่ทั้งสองจะได้กิน ก็มีหญิงสาววัยรุ่นสองคนเดินเข้ามาขอหมายเลขโทรศัพท์กุมภา

“คือ...ที่คงให้เบอร์ไม่ได้ครับ ที่มีแฟนแล้ว แถมแฟนที่ซี้ที่สุดๆ” กุมภาชี้นิ้วไปยังธารทิพย์ที่นั่งกินข้าวอยู่ด้วย เธอถึงกับตะลึงงัน หน้าขึ้นสีแดงก่ำ ทำอะไรไม่ถูกเมื่อถูกกุมภาอุปลักษณ์ว่าเป็นแฟนเขาไปแล้ว หญิงสาวทั้งสองหันไปมองธารทิพย์ แต่ไม่ยอมพูดอะไร เพียงทิ้งหมายเลขโทรศัพท์ไว้ให้กุมภา ก่อนจะโบกมือให้เขาและเดินกลับไปนั่งโต๊ะของตัวเอง โดยมีเพื่อนในโต๊ะอีกสามคนร้องเชียร์อยู่

“พูดอะไรของนายเนี่ย ฉันเสียหายนะ” ธารทิพย์พูดโพล่งขึ้น

กุมภาโบกมือแล้วกล่าวว่า

“ช่วยกันหน่อยนะ และเธอกคงต้องช่วยฉันอีกหลายครั้ง ตอนนี่เธอเข้าใจหรือยังล่ะ ทำไมฉันต้องสวมแว่นตา อีกสักพักถ้าฉันมีสาว ๆ มารุมล้อมฉันเมื่อไหร่ ก็จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในหมู่ผู้คน และคิดว่าฉันเป็นตารา หลังจากนั้นฉันก็ต้องแผ่นแล้ว”

“ชีวิตนายนี้น่าสงสารจัง ฉันเพิ่งเคยเห็นนี่แหละ ความหล่อก็เป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตด้วย” ธารทิพย์พูดประชด แต่กุมภาไม่สนใจ รีบกินอาหารเป็นการใหญ่

ทั้งสองใช้เวลากินอาหารอยู่ครึ่งชั่วโมงก็ออกเดินทางอีกครั้ง โรงงานอันมณีของพ่อธารทิพย์อยู่ในนิคมลาดกระบัง ทั้งสองจึงต้องใช้เวลาพอสมควรกว่าจะไปถึง โรงงานนั้นมีระบบรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวดและรัดกุม

การมาเยือนของกุมภาคงถูกบอกกล่าวกันภายในแล้ว ยามหน้าประตูจึงให้ความเกรงใจเขาเป็นพิเศษ นอกเหนือจากธารทิพย์ กุมภามองดูรถตู้หลายคันที่จอดอยู่ในโรงงานก่อนจะกล่าวว่า

“รถตู้พวกนั้นเป็นของบริษัทนำเที่ยวไม่ใช่หรือ”

“ใช่...ลูกค้าต่างประเทศของพ่อฉันนิยมเหมามาที่นี่ มันสะดวกและง่ายกว่านั่งแท็กซี่มาเอง” ธารทิพย์ตอบขณะพากุมภาเดินเข้าไปขอป้ายมาติดอกเสื้อเพื่อระบุตัวตน และฝากอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ ไว้ที่นั่น รวมถึงทรัพย์สินมีค่าทุกชนิดตามกฎของโรงงาน กุมภาได้รับเสื้อผ้ามาหนึ่งชุด ก่อนจะตามธารทิพย์เข้าไปเปลี่ยนในห้องแต่งตัวซึ่งอยู่ไม่ไกล

เมื่อแต่งตัวเสร็จก็ต้องไปผ่านเครื่องสแกน เพื่อความแน่ใจว่าไม่ได้นำเครื่องมือ เช่น กล้องถ่ายภาพหรือของมีค่าทุกชนิดเข้าไปอีกครั้ง หลังจากนั้นจึงเข้าสู่ส่วนบันที่กรายชื่อคนเข้าไปในโรงงาน

“โรงงานทำอันมณีของพ่อเธอตรวจเข้มจริงๆ นะเนี่ย”

“มันเป็นมาตรฐานทุกที่แหละ เพราะเพชรแท่งหนึ่งเม็ดมีค่ามหาศาล ถ้าหายไปก็ถึงยุ่งน่าดู” ธารทิพย์ตอบ

เมื่อพากุมภาเข้ามาด้านในแล้ว ธารทิพย์ก็ชี้ให้กุมภาดูแผนกต่างๆ ที่สร้างไว้แยกกัน เธอพากุมภาไปยังออฟฟิศก่อน เพื่อส่งคำขอทางโทรศัพท์อีกครั้งว่าจะพากุมภาไปชมส่วนไหนบ้าง ภายในห้องพักผ่อนขนาดใหญ่ นอกจากกุมภาและนักธุรกิจชาวไทยแล้ว ก็ยังมีชาวต่างชาติอีกหลายคนนั่งรออยู่ด้วย

ดูเหมือนลูกค้าจะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ทำให้แผนกต้อนรับวุ่นวาย เนื่องจากไกด์ที่มาไม่เข้าห้องน้ำ ทำให้สื่อสารกันไม่รู้เรื่อง ในขณะที่แขกเริ่มหมดทวิต กุมภาอยู่ว่างๆ จึง

เดินเข้าไปทักทายพวกเขาด้วยภาษาสเปน และถามความต้องการของพวกเขา หลังจากนั้นจึงเป็นสามให้แผนกต้อนรับ

สิ่งที่พวกเขาสงสัยก็คือ ทำไมจึงยังเข้าไปชมข้างในไม่ได้ กุมาเข้าใจว่าสามที่พามากยังไม่ได้อธิบายการรักษาความปลอดภัย เขาได้ฟังจากธารทิพย์มาบ้าง จึงอธิบายแทนจนแขกกลุ่มนั้นเข้าใจ เดินกลับไปนั่งที่เดิม พนักงานต้อนรับกล่าวขอบคุณกุมาอยู่หลายรอบ พอเห็นธารทิพย์เดินออกมายืนใกล้ๆ กุมา พนักงานต้อนรับก็ชะงักเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวว่า

“ยินดีต้อนรับครับ ที่แท้เป็นที่คุณหนูลูกเขยในอนาคต”

“ทา! เมื่อกี้ว่าอะไรนะ” กุมาถาม ส่วนธารทิพย์หน้าแดงก่ำไปแล้ว และเริ่มรู้สึกตจิดๆ ก่อนจะเข้าใจว่าทำไมพ่อของตัวเองจึงเร่งให้พากุมามาเที่ยวโรงงานนี้ ที่แท้มีแผนการอยู่เบื้องหลังนี่เอง

“คุณหนูลูกเขยไงครับ” พนักงานต้อนรับตอบอีกครั้ง เล่นแอกกุมาอึ้งไปเลย

ธารทิพย์ใบหน้าร้อนผ่าวขณะรีบกล่าวว่า

“ไม่ใช่ละ ฉันกับเขาเป็นแค่เพื่อนกัน ไปบอกให้ทุกคนเข้าใจด้วย”

“คำขอของคุณหนูทิพย์คงไม่ได้ผลแล้วละครับ เพราะท่านประธานสั่งลงมาเอง แถมนประกาศไปทั้งโรงงานด้วย ต่อให้คุณปฏิเสธก็คงไม่มีความหมายแล้ว”

พนักงานต้อนรับตอบ หลังจากกุมาอึ้งไปครู่หนึ่งก็เปลี่ยนมาเป็นหัวเราะซ้ำ ธารทิพย์เห็นกุมาไม่เดือดเนื้อร้อนใจกับการจับคู่ของพ่อเธอ จึงกล่าวขึ้นว่า

“นายควรแสดงออกกับเรื่องนี้หน่อยนะ ไม่ใช่ให้ฉันตื่นคนเดียว”

“เธอก็อย่าซีเรียสสิ พ่อเธอต้องการอะไรก็ทำตามท่านไป แค่วันเดียวเอง” กุมา

ตอบ

ธารทิพย์ถึงกับตกใจอัปปากค้างไปเลย นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ กุมาจะยอมรับแผนของพ่อเธอย่างๆ ธารทิพย์พากุมาเดินผ่านเข้าไปแผนกแรก พนักงานในโรงงานพากันโค้งคำนับและเรียกคุณลูกเขยกันหมด แทนที่กุมาจะอาย กลับโบกไม้โบกมือรับสมอ้าง ทำเอาธารทิพย์อยากจะทำแค้นดินเหนียวให้

“นายเลิกโบกมือได้แล้ว” ธารทิพย์โวยวายเมื่อเห็นเขาเล่นไม่เลิก

กุมาเห็นสายตาเขียวๆ ของหญิงสาวเลยต้องหยุดเล่น และเดินตามเธอไปยังบริเวณกลุ่มพนักงานที่กำลังคัดเพชร หลังจากนั้นธารทิพย์ก็เริ่มอธิบายขั้นตอนพื้นฐาน

ต่างๆ ให้กุมภาทัง เขาหยิบเพชรดิบขึ้นมาเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้จากธารทิพย์ เพื่อทำความเข้าใจในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น

หลังจากผ่านการเลือกเพชรก็มาถึงการตรวจสอบเกรดของเพชร และคัดแยกออกเป็นหลายๆ กลุ่ม ในขั้นตอนนี้กุมภาก็ไม่ถามอะไร เพราะธารทิพย์ได้อธิบายให้เขาฟังอย่างละเอียดแล้ว เมื่ออธิบายการคัดเกรดเพชรเสร็จ ธารทิพย์ก็พากุมภาไปดูการแยกขนาดเพชร ตามด้วยการเจียรไน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ยากที่สุด กว่าธารทิพย์จะพาเขาเดินดูทั้งหมดก็กินเวลาเกือบสามชั่วโมง

เสียงอดพักที่เที่ยงประจำโรงงานดังขึ้น ทุกคนต่างลุกจากสถานที่ทำงานแล้วเดินไปยังโรงอาหาร ธารทิพย์ไม่ได้พากุมภาไปโรงอาหาร แต่พาเขามายังห้องรับรองที่มีการจัดเตรียมอาหารไว้พร้อมแล้ว เมื่อกุมภาเห็นชายสูงอายุคนหนึ่ง อายุราวห้าสิบกกว่า นั่งอยู่ในห้องด้วย ก็อดแปลกใจไม่ได้ แต่เขาก็ยกมือไหว้ชายคนนั้นตามธารทิพย์

“คุณลุงโสม ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะคะ”

“พอดีลุงมีฐานะที่โรงงานนี้ดีหน่อย และบังเอิญรู้ว่าแฟนเธอมา เห็นพ่อเธอชมเขาไว้เยอะ วันนั้นก็บังเอิญได้เจอตัวจริงเสียที” ชายสูงอายุกล่าวและชี้นิ้วมายังกุมภา
ธารทิพย์ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรไปปล่อยข่าวอะไรไว้บ้าง จึงขมวดคิ้วเข้าหากัน แต่ก็ไม่พูดอะไรออกมา นอกจากหันไปส่งสัญญาณให้กุมภานั่งลงได้ ชายสูงอายุมองดูกุมภาก่อนจะกล่าวว่า

“หลานชายเรียนสายอะไรเธอ”

“วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ครับ” กุมภาตอบ

ลุงโสมยิ้มแล้วกล่าวอีกว่า

“เพชรในสายตาเธอคืออะไร”

“หินก้อนหนึ่งครับ” กุมภาตอบโดยไม่หยุดคิด

ลุงโสมเงยหน้าหัวเราะ ก่อนจะกล่าวว่า

“ไม่น่าเชื่อ คนอย่างพ่อทิพย์จะหมายตาหินก้อนหนึ่ง”

กุมภารู้สึกหงุดหงิดที่ถูกคาดคั้นอย่างไม่เป็นมิตรเลย จึงกล่าวว่า

“ผมจะเป็นหินหรือเปล่านั้นขึ้นอยู่กับคนที่มองว่าจะตาถึงไหมครับ ถ้าตาไม่ถึงก็เป็นกรวดเป็นทราย ถ้าตาถึงก็คงเห็นเป็นโคตรเพชร ในสายตาคูณลุงตอนนั้นผมมองผมเป็นอย่างไรครับ”

ลุงโสมถูกสวนกลับ ถึงกับนั่งคิดเหมือนกัน

“หึๆ ไอ้หนุ่มคนนี่ ถ้าเราเห็นมันเป็นกรวดเป็นทราย มันก็หลอกดำเราว่าดำไม่ถึง แต่ถ้าเห็นมันเป็นโคตรเพชร มันก็ชนะเรานั่นแหละ”

“ฮ่าๆ ลุงโสมใช้เวลาคิดนานเช่นนี้ คงเห็นผมเป็นโคตรเพชรแน่ๆ” กุมภาพูดตักคอกไว้ไม่ให้ลุงโสมตื่นหนีไปเรื่องอื่น

“ถ้าเธอมั่นใจตัวเองเป็นโคตรเพชร งั้นเราสองคนมาพนันกันหน่อยดีไหม ถ้าเธอชนะ ฉันจะยกแหวนเพชรในมือฉันวงนี้ให้เธอ แต่ถ้าเธอแพ้ ห้ามติดต่อกับชารทิพย์อีก”

ลุงโสมยื่นเงื่อนไขออกมา สำหรับกุมภานั้นอดแปลกใจไม่ได้ที่จู่ๆ ตาลุงประหลาดคนนี้ก็มายื่นเงื่อนไขพิศพิศให้เขา ส่วนชารทิพย์ดูไม่แปลกใจเท่าไร เพราะที่ผ่านมาลุงโสมพยายามแนะนำให้เธอรู้จักชายหนุ่มหลายคน แต่เธอไม่สนใจ ทำให้ลุงโสมผิดหวังมาก

“ฮ่าๆ ผมมีความจำเป็นต้องรับพนันกับลุงหรือครับ ในเมื่ออนาคตอันใกล้ ผมอาจจะสามารถพนันได้มากกว่านี้หลายร้อยเท่า” กุมภากลับด้วยดวงตาวาวโรจน์ และเริ่มรู้สึกสนุกกับลุงโสมมากขึ้น

“เด็กร้ายกาจ! ความมันไม่ใช่เล่นๆ เลย สมแล้วที่มาจากตระกูลผู้มีอิทธิพลทางธุรกิจ”

ลุงโสมคิดในใจ แต่ด้วยความถือดีจึงกล่าวขึ้นว่า

“ดูจากภายนอกยังนึกชมเชยว่าเป็นเด็กหนุ่มที่กล้าได้กล้าเสีย แต่ความจริงแล้วกลับเป็นแค่เด็กหนุ่มซี้ซลาดคนหนึ่ง”

“ฮ่าๆ คุณลุงนี่เก่งพูดประชดจริงๆ นะครับ แต่เอาเถอะ ในเมื่อคุณลุงต้องการแบบนี้ ผมก็มีข้อเสนอเช่นกัน ไม่ทราบว่าคุณลุงจะกล้าได้กล้าเสียไหม” กุมภาย้อนเกล็ดตามทำให้ลุงโสมทางคิ้วกระตุก

“ว่ามาสิ”

“ลุงลงลายเซ็นในเช็คไว้ เดี๋ยวผมจะรอกจำนวนตัวเลขเอาเองถ้าผมชนะ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผมก็ต้องฟังกติกาการแข่งขันก่อน มันเอื้อประโยชน์ให้ผมหรือไม่ ถ้าไม่ ข้อตกลงของเราก็เป็นอันยกเลิก” กุมภากล่าวด้วยดวงตาเป็นประกายวาวโรจน์อีกครั้ง

“หึ ความมันไม่ธรรมดาจริงๆ”

ลุงโสมคิดในใจ งานนี้มีมิติมันสูงมาก เพราะฝ่ายกุมภาก็เขียนตัวเลขเท่าไรก็ได้ ถ้าตนเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่ถ้าไม่ยอมรับคำท้า ตัวเองก็จะกลายเป็นคนอย่างที่ตั้งใจไป ใน

ขณะเดียวกันข้อต่อรองของกุมภาก็ครอบคลุมถึงความเป็นไปได้ในหัวข้อพั้น ซึ่งเขามีสิทธิ์จะรู้ก่อนจึงค่อยพั้น

ราชทิพย์ใช้น้ำสะกิดกุมภาไม่ไห้รับพั้นไร้สาระ กุมภาหัวเราะซ้ำแล้วพูดเบาๆ ว่า
“เธอห่วงฉันหรือ”

“บ้าสิ! ใครห่วงนาย อยากรจะทำอะไรก็ทำไปเถอะ” ราชทิพย์กล่าวด้วยเสียงแข็งๆ ไม่อยากเข้าไปยุ่งเรื่องของทั้งสองคนแล้ว เพราะไม่ว่าฝ่ายไหนชนะ มันก็ไม่มีผลอะไรกับเธอมากนัก

“ตกลง แต่ใจทย์ของฉันนั้น จะว่ายากมันก็ยาก จะว่าง่ายมันก็ง่าย วันนั้นมีลูกค้าต่างประเทศเข้ามาหลายคน ฉันต้องการให้เธอเป็นคนขายเพชร ฉันกำหนดบัญชีที่สิบห้าล้านก็พอ เธอจะรับคำท้าไหม” ลุงโสมเอ่ยปากถาม

กุมภานิ่งคิดสักพักจึงกล่าวขึ้นว่า

“เงินสิบห้าล้านไม่ใช่บ่อยๆ ดังนั้นผมจะรู้ได้ยังไงว่าลูกค้าที่มาวันนี้เป็นนักซื้อเพชร ไม่ใช่แค่พนักงานของ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เรามีบัญชีชื่อพวกเขาอยู่ ซึ่งสามารถระบุที่มาที่ไปได้เป็นอย่างดี ดังนั้นทุกคนที่มาโรงงานนี้ล้วนเป็นเจ้าของร้านเพชรในต่างประเทศทั้งสิ้น” ลุงโสมตอบ

กุมภายังไม่ตอบตกลงเล่นเกมกับลุงโสมในทันที แต่เขาขอดูรายละเอียดบุคคลเหล่านั้นก่อน ลุงโสมไม่ขัดข้อง สั่งให้พนักงานคนหนึ่งไปเอาแฟ้มเอกสารรายชื่อลูกค้าวันนี้มาให้ดู กุมภากวาดสายตาอ่านประวัติย่อๆ ของแต่ละคน พบว่าเป็นคนซื้อเพชรตัวจริงเมื่ออ่านข้อมูลทั้งหมดแล้ว เขาก็เงยหน้าขึ้นก่อนจะกล่าวว่า

“ข้อเสนอของลุง ผมตกลง!”

ลุงโสมยิ้ม หยิบสมุดเช็คออกมาเซ็นชื่อแล้วส่งให้กุมภาทันที

“หลังจากกินอาหารกลางวันเสร็จก็เริ่มเล่นเกมได้เลย ลูกค้าในช่วงบ่ายจะทยอยกันเข้ามาเรื่อยๆ ฉันหวังว่าเธอจะขายได้สักรายนะ ฮ่าๆ แต่ขอเตือนไว้ก่อน ห้ามให้ทิพย์ช่วยขายเด็ดขาด ไม่งั้นถือว่าเธอแพ้” ลุงโสมหัวเราะชอบใจ เพราะมันใจว่ากุมภาต้องขายเพชรไม่ได้แน่ๆ

ราชทิพย์ขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจว่ากุมภากจะขายอย่างไร แม้เธอจะอธิบายไปหมดแล้ว แต่ก็ไม่คาดหวังว่าเขาจะทำได้ หลังจากกินอาหารเสร็จ กุมภาไม่ได้ออกไปขายเพชรเลย แต่

กลับเลือกดูประวัติการค้าขายเพชรของบริษัทของเธอ รวมถึงรางวัลต่างๆ ที่ได้รับจากทั้งในและต่างประเทศ ลุงโสมมองดูกุมภาพันธ์อย่างตั้งใจ

“รู้จักเตรียมข้อมูลพื้นฐานให้เห็นถึงความมั่นคงของบริษัท เด็กที่ไม่ธรรมดาจริงๆ แต่แค่นี้ไม่สามารถโน้มน้าวใจคนซื้อได้หรอกนะ ถ้าไม่รู้จักเพชร” ลุงโสมกล่าวจบก็เดินกลับไปยั้งห้องนั่งเล่น ปล่อยให้กุมภาพันธ์ทำงานตามสะดวก เพราะมั่นใจว่ากุมภาพันธ์ไม่มีทางทำยอดขายได้ถึงสิบห้าล้านแน่ๆ

ภายในห้องแสดงผลงานของบริษัท กุมาภาใช้สายตาดูทุกอย่างที่พอจะเป็นประโยชน์แก่เขา ก่อนจะขอดูข้อมูลราคาเพชรที่จะขายชนิดต่างๆ และที่แปรสภาพเป็นเครื่องประดับแล้ว เมื่อเก็บรายละเอียดจนหมดแล้ว เขาจึงออกไปพบลูกค้า

กุมภาพันธ์ไม่ได้เลือกลูกค้าเก่า แต่กลับเลือกลูกค้าใหม่ทั้งหมดเป็นเป้าหมาย และการที่กุมภาพันธ์สามารถพูดได้หลายภาษาจึงเป็นประโยชน์ต่อเขาอย่างเห็นได้ชัด ลูกค้าไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษสนทนา แต่ใช้ภาษาของตัวเองได้เลย จึงเข้าใจเนื้อหาในเชิงลึกได้ง่ายขึ้น ดังนั้นลูกค้าส่วนใหญ่เลยเดินตามกุมภาพันธ์มากกว่าพนักงานขายคนอื่น

ซาริทพิยต์หนึ่งในตัวกุมภาพันธ์ไม่ได้ เธอเพิ่งจะเคยพบคนที่สามารถจดจำรายละเอียดต่างๆ ได้แม่นยำอย่างกุมภาพันธ์เป็นคนแรก

สิ่งที่เธออธิบายและคิดว่าผ่านหูเขาไปหลายๆ แต่เขากลับจำได้ทุกอย่าง พนักงานที่เห็นว่าที่ลูกเขยในอนาคตของกานัประธานกำลังขายของก็อดภูมิใจแทนไม่ได้ และเมื่อเห็นว่าพูดได้หลายภาษาก็ยิ่งจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันใหญ่

กุมภาพันธ์เป็นคนฉลาด เขาจะสอบถามก่อนว่าลูกค้าสนใจเพชรแบบไหน ราคาเท่าไร ต้องการจำนวนมากน้อยเพียงใด แต่ปัญหาของกุมภาพันธ์คือไม่รู้สต็อกเพชร ดังนั้นจึงให้ซาริทพิยต์ไปตามพนักงานสต็อกมาเดินตามเขาอีกคน เพื่อรายงานจำนวนเพชรที่เหลือในคลังแต่ละชนิดด้วย

สิ่งที่กุมภาพันธ์เน้นย้ำต่อลูกค้าเสมอก็คือ บริษัทนี้มั่นคง มีความซื่อสัตย์ต่อลูกค้า และมีความเป็นธรรม ไม่เคยเกิดเหตุต่างพร้อยแม้แต่ครั้งเดียว นี่คือจุดขายที่กุมภาพันธ์โฆษณาอย่างสุดฝีมือ

เมื่อไปถึงแกลเลอรีแสดงผลงานเครื่องประดับชนิดต่างๆ กุมาภาก็ผอยน้ำไหลไฟดับ อาศัยประสบการณ์เกี่ยวกับหลายต่างๆ ที่เคยผ่านตาบนสร้อยคอ กำไล หรือแม้กระทั่งแหวน มาอธิบายให้เกี่ยวเนื่องกับชีวิตประจำวันของประเทศนั้นๆ สร้างความเพลิดเพลิน

ให้ลูกค้าที่ต้องการจะสั่งซื้อกลับไปขายที่ประเทศตัวเองมาก

การพูดทหภาษาในเวลาใกล้เคียงกัน สำหรับกุกมาต้องใช้สมาธิไม่น้อย หลังจากส่งลูกค้าทั้งหมดเข้าไปในห้องสั่งซื้อเพชรแล้ว กุกมาก็เดินกลับมา นั่งบนโซฟาต้อนรับด้วยความเหนื่อยล้า เมื่อธารทิพย์ถือน้ำเย็นเข้ามาเสิร์ฟ เขาก็รีบคว้าไปดื่มรวดเดียวหมดขวด

“นายนี้เก่งนะ ทำให้ฉันประหลาดใจได้อยู่อะไรๆ”

“หมายถึงภาษาหรือ” กุกภาถามกลับ

ธารทิพย์ส่ายหน้าก่อนจะกล่าวว่า

“หมายถึงความจำของนายต่างหาก ฉันเพิ่งเคยเห็นคนที่อธิบายแค่ครั้งเดียวแล้วจำได้ทั้งหมดแบบนายเป็นคนแรก”

“ฮ่าๆ ถึงความจำฉันจะสุดยอดอย่างที่เธอพูด แต่ถ้าพลังของเธอ ฉันก็ไม่ได้เรื่องอยู่ดี” กุกมาตอบยิ้มๆ

ธารทิพย์ทริตามองกุกมาแล้วกล่าวว่า

“ทำไมนายถึงเลือกลูกค้าใหม่ แทนที่จะเลือกลูกค้าเก่าล่ะ ปกติลูกค้าเก่าล้วนมีกำลังในการซื้อสูง และมีความแน่นอนกว่าไม่ใช่หรือ”

“ที่เธอพูดมานั้นก็ถูก แต่ฉันชอบความท้าทาย ถ้าได้เงินจากลูกค้าเก่ามันจะไปสนุกอะไร จริงไหม ฮ่าๆ” กุกมาหัวเราะเสียงดัง โดยทราไม่ว่าท่างอกไปไม่ไกล ลุงโสมแอบฟังบทสนทนาอยู่ข้างเสา และกำลังมองดูยอดเงินที่กุกมาขายได้ในวันนี้

แม้ลุงโสมจะได้ยินพ่อของธารทิพย์คุยเรื่องความสามารถของกุกมาก่อน แต่ก็นึกไม่ถึงว่าคนที่ไม่เคยจับต้องธุรกิจค้าเพชรจะสามารถขายเพชรได้ เช่นเดียวกับกลยุทธ์ในการขายก็ไม่สะเปะสะปะ กุกมาจะเน้นในสิ่งที่ลูกค้าต้องการจะซื้อเท่านั้น ลูกค้าจึงไม่สับสนและตัดสินใจซื้อไม่ยาก

ลุงโสมถอนหายใจเล็กน้อย ก่อนจะเดินเข้าไปหา กุกมาและทิพย์ที่นั่งเล่นอยู่บนโซฟา เมื่อลุงโสมนั่งลงฝั่งตรงข้าม กุกมาก็ถามขึ้นทันที

“เป็นไปบ้างครับลุง ผมชนะหรือแพ้ล่ะ” กุกมาเอ่ยปากถาม สีหน้าไม่เป็นเคียดเป็นร้อนสักนิด

“ดูเหมือนว่าเธอไม่กลัวแพ้ฉันสักนิดเลยนะ” ลุงโสมกล่าวเสียงเรียบ

“จะกลัวได้ยังไงละคุณลุงโสม ก็เขากับหนูไม่ได้เป็นแฟนกันสักหน่อย ที่คือกันไนบริษัทเพราะคุณพ่อเป็นคนปล่อยข่าวทั้งนั้น” ธารทิพย์ตอบแทน ทำให้ลุงโสมอึ้งไปเหมือน

กัน

กุมภาพันธ์ ชายสูงอายุเพื่อรอคำตอบ ลุงโสมมองดูรายได้จากการขายของกุมภาพันธ์
อีกครั้ง ก่อนจะกล่าวว่า

“นายชนะ ขายได้สิบห้าล้านกว่านิดหน่อย”

“เย้! ชนะแล้ว” กุมภาพันธ์กระโดดขึ้นจากโซฟาพลงงูกำปั้น

“เช็คที่ให้ไปห้ามเขียนเกินห้าล้านนะโว้ย! เพราะบัญชีนี้มีเงินแค่นั้น” ลุงโสมตอบ

กุมภาพันธ์เราะแล้วหยิบเช็คออกมาฉีกทิ้ง ก่อนจะกล่าวว่า

“ในเมื่อลุงมีห้าล้าน ผมก็เอาห้าล้าน แต่ขอฝากกินดอกไว้ที่ลุงก็แล้วกัน วันนั้นผม
เหนื่อยแล้ว ขอไปดินเนอร์กับหลานสาวลุงดีกว่า ผมไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะครับ” กุมภาพันธ์
กล่าวจบก็ยกมือไหว้ลุงโสม ก่อนจะเดินแยกไปอีกทาง

ซาริทพย้มลุงโสมซึ่งกำลังดูเช็คที่ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ บนโต๊ะ แล้วกล่าวว่า

“ขอดูบันทึกรายได้ของกุมภาพันธ์หน่อยคะคุณลุง”

ลุงโสมกำลังเหม่อมองตามกุมภาพันธ์ จึงไม่ได้ปฏิเสธ ยื่นส่งเพิ่มให้โดยดี ซาริทพย้ม
เปิดดูก็เห็นรายรับมากถึงสิบห้าล้านกว่าๆ จึงเงยหน้าขึ้นแล้วกล่าวว่า

“มันไม่ถึงสิบห้าล้านนี่คะ ทำไมคุณลุงโสมถึงให้กุมภาพันธ์”

“อืม...เพราะเขาเป็นก้อนหินที่ยังไม่ได้เจียรระโน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังส่องแสงแวววาว
ออกมาได้ นั่นคือเหตุผลที่ลุงให้เขาเป็นผู้ชนะ” ลุงโสมตอบ แต่ยังไม่ทันได้กล่าวอะไรต่อ
ก็มีพนักงานคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหา แล้วพูดว่า

“คือ...ท่านรองประธานคะ พอดีลูกค้าอีกคนสั่งออร์เดอร์จำนวนมากเข้ามาที่หลัง
ดิฉันจึงเฝ้าอดหลังสุดมาให้ค่ะ”

ลุงโสมหยิบเพิ่มจากพนักงานหญิงมาเปิดดู เมื่อเห็นตัวเลขยอดขายใหม่ก็ต้องตา
เบิกโพลง

“สามสิบสองล้าน!” ลุงโสมร้องอุทาน

เมื่อซาริทพย้มได้ยื่นยอดรายรับใหม่ก็รู้สึกตื่นเต้นไปด้วย แต่เสียงร้องเรียกของ
กุมภาพันธ์ทำให้เธอต้องบอกลุงโสมทันที

“ลุงโสมคะ หนูไปก่อนนะคะ” ซาริทพย้มกล่าวจบก็รีบเดินจากไป

“เดี๋ยวสิทิพย์” ลุงโสมเรียกเสียงดัง

ซาริทพย้มหันมามองแล้วกล่าวว่า

“มีอะไรเธอคะ”

“คือ...ถ้าหลานไม่สนใจเจ้าหนุ่มคนนี้จริงๆ ละก็ เตียวให้พ่อหนูช่วยส่งลูกสาวลง
มาโพกัสนแทนก็ได้นะ” ลุงโสมกล่าวด้วยเสียงอวยๆ

ธารทิพย์หัวเราะขำก่อนจะกล่าวว่า

“ตามสบายเลยค่ะลุงโสม หนูไปละ” ธารทิพย์กล่าวจบก็วิ่งตรงไปหากุมภา

ลุงโสมส่ายหน้าพลางกล่าวว่า

“นี่เราพูดอะไรไปวะเนี่ย ขายหน้าหลานจริงๆ”

หลังจากกุมภากับธารทิพย์ออกจากโรงงานอัญมณีแล้ว ทั้งสองก็เริ่มหาร้านอาหาร
กินข้าวเย็น กุมภากำได้ว่าตัวเองมีบัตรลดพิเศษของภัตตาคารแถวเยาวราชแห่งหนึ่ง จึง

ชวนธารทิพย์ไปกินที่นั่น ธารทิพย์วนหาที่จอดรถอยู่นานกว่าจะเจอ เธอจึงหยุดคิดไม่น้อย

ขณะที่กุมภากับธารทิพย์กำลังเดินไปยังร้านอาหารเป้าหมาย สายตาของกุมภาก็

มองเห็นคนรู้จักเข้าพอดี จึงรีบมือธารทิพย์หลบหลังเสาไฟฟ้าข้างถนน

“นายทำอะไรของนายเนี่ย” ธารทิพย์เอ่ยปากถาม

“หึๆ พวกเราสองคนเปลี่ยนร้านกินข้าวดีกว่า ฉันมีไอเดียกินฟรีแล้ว ฮ่าๆ”

กุมภากล่าวจบก็ฉุดมือธารทิพย์ให้รีบเดินตามมา ธารทิพย์มองเห็นลุงคนหนึ่ง
หน้าตาคุ้นๆ และจำได้ว่ากุมภาเคยพามาหาที่ห้องพักครั้งหนึ่ง แต่ยังไม่เข้าใจความคิดของ

กุมภาว่าทำไมต้องแอบตามลุงคนนั้นไปด้วย เมื่อเห็นลุงคนนั้นเดินไปพบเพื่อนอีกคนที่มี
วัยใกล้เคียงกัน กุมภาก็ปล่อยมือเธอแล้ววิ่งเข้าไปหาชายทั้งสองทันที

“ปู่จ๋า!...คิดถึงจังเลย” กุมภากอดปู่หอมและหอมแก้มพ่อตใหญ่ ก่อนจะไปกอดปู่
ยักษ์บ้าง สองชายชรากำลังตะลึงจึงพูดอะไรไม่ออก ปล่อยให้กุมภากทำตามอำเภอใจ

ปู่หอมได้สติก่อนจึงกล่าวขึ้นว่า

“เอ็งมาโงะเนี่ย หรือเอ็งแอบตามอริสมา”

“หือ อริสมาแหรือนี่ด้วยหรือ โอพระเจ้า! ฟังคงลืตไว้แล้วละครับปู่” กุมภาก้มลง
ไปกล่าวเบาๆ กับปู่หอมในตอนท้าย ปู่หอมรู้ว่ากุมภาแกล้งจึงสับมะเขงกลงบนหัวหนึ่งที

กุมภาร้องโอดโอยพลางถอยหลังออกห่าง ธารทิพย์ซึ่งเดินเข้ามาที่หลังยกมือไหว้ปู่หอม
ก่อนเพราะเธอพอรู้จัก แล้วจึงไหว้ปู่ยักษ์

“เอ็งพาเพื่อนมากินข้าวเธอ” ปู่ยักษ์เอ่ยปากถาม

กุมภากลืนยิ้มพลางกล่าวว่า

“วันนี้ถูกพ่อทิพย์เลื่อนชั้นเป็นลูกเขยแล้วละครับ ฮ่าๆ โอ๊ย!” กุมภาแหกปากร้อง
ลั่นเมื่อถูกธารทิพย์กระต๊อบเข้าเต็มแรง จนเขาต้องทรุดลงไปนั่งกุมหลังเท้า

“ไม่ใช่หรือค่ะ เราสองคนเป็นเพื่อนกัน” ธารทิพย์กล่าวแก้ตัว แต่ใบหน้ากลับแดง
ก้ำจนเห็นได้ชัดเจน

กุมภาลุกขึ้นมาประท้วงที่ถูกเหยียบเท้า ทั้งสองจึงโต้เถียงกันไปมา ปุ๋ยก็ยัง
ไม่รู้จักธารทิพย์จึงชะโงกหน้าไปถามปทุมเบาๆ

“โอ๊ย! ไอ้ตัวแสบนี่มันรู้จักเลือกคบสาวๆ จริงนะ” ปุ๋ยขำพูดเมื่อรู้ประวัติของ
ธารทิพย์จากปากปทุมเบา กุมภาเถียงกับธารทิพย์อยู่ไม่กี่คำ ก็เดินเข้ามาประจบปทุมเบาและ
ปุ๋ย

“ปู้จ๋า มากินข้าวใช้รีเปล่า ผมไปกินด้วยนะ” กุมภาขอตัว โดยมิธารทิพย์พยายาม
ดึงเอาไว้ เพราะขอแบบนี้เสียมารยาทเกินไป

ปุ๋ยขำกับปทุมเบาไม่ตอบ เพราะพาทลานสาวมาด้วย ดังนั้นถ้าหากุมภาไปร่วมโต๊ะ
ด้วย มีหวังเท่ากับเปิดทางให้มัน แต่มาคิดดูอีกที นี่เป็นโอกาสทองที่จะทำให้ทลานสาวรู้
ถึงความเจ้าชู้ของกุมภา ทั้งสองจึงรีบตอบแทนจะพร้อมเพรียงกันว่า

“ก็ได้!”

“หึๆ ประสานเสียงกันแบบนี้ คิดอะไรเอ่ย” กุมภาถามยิ้มๆ ราวกับอ่านความคิด
ของชายชราทั้งสองออก

ปทุมเบากลับกุมภาจะรู้ใต้จิ้งห็นไปมองธารทิพย์ แล้วกล่าวว่า

“หนูตามปุมมาเลย ไม่ต้องสนใจไอ้ตัวแสบหรือก วันนี่ปู้เลี้ยงเต็มที่”

ธารทิพย์ยังเกรงใจจึงไม่กล้าขยับตัว จนกระทั่งปทุมเบาเอื้อมมือมาจับท่อนแขน เธอ
จึงต้องก้าวเท้าเดินตามปทุมเบาไปแบบไม่มีทางเลือก ส่วนกุมภานั้นกอดปุ๋ยกระแจะ ราวกับ
เป็นญาติกันจริงๆ ก็ไม่ปาน

ภายในห้องอาหารพิเศษขนาดเจ็ดคน มีเพียงอริสกำลังนั่งออกแบบแหวนอยู่
คนเดียว พอเห็นกุมภาเดินเข้ามาพร้อมกับปทุมเบาและปุ๋ย เธอก็ถึงกับสะดุ้ง ผลลอร์ด
ขึ้นยืน กุมภารีบผละจากปุ๋ยกระปรีเข้าไปหาอริส และกำลังทำท่าจะกอด ปทุมเบาซึ่งมือไว้รับ
คว้าคอเสื้อกุมภาไว้ อริสจึงมีโอกาสขยับตัวถอยออกห่าง

“ปู้ จับคอเสื้อผมทำไมอ๊ะ ผมกำลังจะกอดทักทายอริสตามประเพณี” กุมภาหัน
หน้าไปถาม

“ประเพณีที่ไหน” ปูพอมถามกลับ

“ประเพณีผมเองอ๊ะ ปูจำไม่ได้หรอก พวกเราเจอกันก็กอดเหมือนกัน” กุมภาเถียง
ปูพอมตีหน้ายักษ์แล้วกล่าวว่า

“ไม่ได้ไฉน! หลานข้าเป็นผู้หญิง เกิดคนรู้จักมาเห็นข้า พอดีหลานข้าแต่งไม่ออก”

“คนรู้จักหรือ อิม...นั่นไม่เป็นไร คนที่เห็นก็แค่ปู่ยักษ์ เดี่ยวหลานปู่ยักษ์มาผมจะ
ทำแบบเดียวกันก็ได้ แค่นี้ก็เท่าเทียมกันแล้ว ฮ่าๆ” กุมภาตอบ ทำเอาปู่ยักษ์เบิกตาโหลง
ก่อนจะกล่าวว่า

“ถ้าเอ็งทำ ข้าเตะเอ็งแน่ๆ”

“เฮ้อ! ล้อเล่นนิดๆ หน่อยๆ ทำตัวเป็นตาแก่ทวงหลานไปได้ อ้อย!” กุมภาแหกปาก
ร้องลั่นเมื่อซารทียพย่นมือมาปิดที่เอวเขา และชี้นิ้วให้ไปนั่งได้แล้ว กุมภากำลังจะไปนั่ง
ข้างอริส ปูพอมก็ชิงนั่งเก้าอี้ที่กุมภาเลื่อนออกมาก่อน

“เอ็งไปนั่งตัวอื่น ตัวนี้ข้าจอง”

กุมภายกมือปิดปากหัวเราะซ้ำทำทางทวงหลานสาวสุดฤทธิ์สุดเดชของปูพอม เมื่อ
ถูกปูพอมชิงที่นั่งไปแล้ว เขาจึงไปนั่งข้างๆ ซารทียแทน ก็อ๊กๆ! เสียงเคาะประตูสองครั้ง
ซึ่งประจวบเหมาะกับการรู้สึกปวดท้องจะไปห้องน้ำเสียหน่อย เขาจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ ปู่
ยักษ์ซึ่งอยู่ใกล้กุมภาที่สุด เมื่อเห็นหลานน้ำเปิดประตูเข้ามาพอดี และคิดว่ากุมภากำลังจะ
หักท้าวด้วยการกอดจึงสอดเท้าเข้าไปขัดขากุมภาไว้ ทำให้เขาเสียหลักถลาไปข้างหน้า

“เฮ้ย! ้วยยย!” โครม! ร่างของกุมภาล้มลงไปทับตัวน้ำแบบเต็มๆ น้ำตัวแข็งที่อ
เบิกตามองกุมภาราวกับวิญญานหลุดออกจากร่าง ไม่ต่างกับคนในห้องเช่าไร้นัก

“ม่ายย! หลานฉัน ถูกมันคร่อมไปแล้ว” ปู่ยักษ์พูดด้วยเสียงตกใจสุดขีด

กุมภารีบลุกออกจากตัวน้ำและดึงเชือกขึ้นยืน จากนั้นใช้มือปิดฝุ่นตามทางเกงออก
ให้เธอด้วย น้ำได้แต่ยืนตัวแข็งที่ทำอะไรไม่ถูก ปู่ยักษ์เบิกตาโตกว่าเดิม ก่อนจะกล่าวว่า

“โธ่! หลานน้ำ โดนไอ้ตัวแสบมันลอบคล้ำไปหมดแล้ว ไม่น่าเลยจริงๆ”

พอน้ำได้สติก็รีบขยับตัวออกห่างกุมภา แต่ใบหน้าก็แดงก่ำจذبหู กุมภายิ้มแห้งๆ
แล้วกล่าวว่า

“ขอโทษนะน้ำ ปูเธอขัดขาคัน ไม่รู้เพราะต้องการจะสร้างเลิฟไล์ระหว่างพวกเรา
หรือเปล่า”

“ไม่ได้ตั้งใจไฉน!” ปู่ยักษ์ไวยวายเสียงดัง

กุมภาพันธ์หน้าก่อนจะกล่าวว่

“แต่ผมมันใจนะ ปู่ยักษ์ตั้งใจอะ เออ...ปู่ผมเห็นรีเปลาเมื่อคืน”

“เห็น! ข้าเห็นเต็มสองตาเลย ไอ้ยักษ์ไม่ต้องทำขนาดนั้นก็ได้ ข้าเปิดทางให้เองเต็ม
ที่” ปู่ผมรีบตอบ เพราะนี่เป็นโอกาสทองที่จะเชิญกุมภาพันธ์ให้พ้นจากหลานสาวคนโปรดแล้ว
ปู่ยักษ์จ้องมองเพื่อนรักในวัยเดียวกันที่สนับสนุนคำพูดของกุมภาพันธ์กับไม่เชื่อสายตาตัว
เอง กุหลาบยังไม่ทันได้ทักทายน้ำเต็มเต็ม เขาก็ต้องเผ่นไปเข้าห้องน้ำก่อนจะสายเกินไป

ภายในห้องอาหารที่กุมภาพันธ์ไม่อยู่ ดูเหมือนบรรยากาศจะเริ่มประหลาดพิกล ชาย
ชราวัยไม่ใกล้ฝั่งทั้งสองจ้องมองและทำท่ายซึ่งกันและกันไม่หยุดหย่อน ถ้าใครมองลงไป
ใต้โต๊ะจะเห็นทั้งสองกำลังเหยียบเท้าอีกฝ่าย น้ำมอดดูซารทียพยที่แกลังดูข้อความในโทรศัพท์
ฆ่าเวลา เธอเดาได้ไม่ยากว่าซารทียคงมาพร้อมกุมภาพันธ์ ส่วนอริสมองซารทียในอีกมิติหนึ่ง
“อืม...เราจะทักทายเธอยังไงดีนะ ถ้าเราได้เธอมาเป็นผู้สนับสนุนหลัก รับรองกิจการ
ค้าอู่ผมนี้ของเราจะต้องรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว”

อริสคิดในใจ แต่การจะเข้าไปทักทายและเจรจาทั้งๆ ที่ยังไม่สนิทกัน กว่าจะลงตัว
ก็คงต้องใช้เวลาพอสมควร ดังนั้นมีทางลัดเพียงหนทางเดียวคือเธอต้องเข้าทางกุมภาพันธ์
หลังจากนั้นค่อยเชื่อมโยงไปซารทียอีกที ด้านซารทียรู้สึกอึดอัดไม่น้อยเมื่อมีสายตา
สองคู่จ้องมองเธอไม่เลิก

“ตาบ่กุมภาพันธ์! นายมันคนเจ้าชู้ นายรู้สึกผิดบ้างไหมที่ทำให้ฉันต้องมาเจอคู่แข่ง...
เออ ไม่ใช่สิ เราเป็นแค่เพื่อนของหมอนั่นต่างหากละ ตาบ่กุมภาพันธ์! ฉันจะกินข้าวลงได้ยังไง
เนี่ย แงๆๆ! อยากรับห้องแล้ว”

ซารทียคิดในใจ หลังจากกุมภาพันธ์กลับมาจากห้องน้ำ เขาก็รีบเดินกลับไปนั่งประจำ
ที่ของตัวเอง โดยมีสายตาของปู่ยักษ์กับปู่ผมมองตลอด กแล้วเจ้าตัวแสบฉวยโอกาสเปลี่ยน
เก้าอี้ กุหลาบเอ่ยปากพูดคุยกับน้ำตามปกติ แม้บรรยากาศภายในห้องจะดูอึดอัดก็ตาม

อาหารเริ่มถูกนำมาเสิร์ฟ ไม่นานก็เต็มโต๊ะ อริสฉวยโอกาสที่พ้อมีช่องว่างระหว่าง
กุหลาบกับซารทีย ลุกขึ้นยกเก้าอี้ไปนั่งแทรกกระหว่างคนทั้งสอง เล่นเอาปู่ผมกับคนอื่นๆ
ในห้องหันไปมองกันใหญ่ อริสหยิบกัมพูใส่จานกุมภาพันธ์และอีกชิ้นใส่จานซารทีย แล้วกล่าว
ว่

“ฉันชื่ออริส เธอคงเป็นซารทียสินะ”

“เออ...ค่ะ” ซารทียตอบรับ ทำให้อริสชะงักไปเล็กน้อย

‘ตอบสุภาพแบบนี้ คงไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ที่จะตีสนิทเธอซะแล้ว’

อริสคิดในใจ เมื่อไม่มีทางเลือกจึงต้องใช้กุมภกาเป็นสะพานอีกครั้ง อริสยื่นแขนไปคล้องแขนกุมภกา แล้วกล่าวว่า

“ฉันกับกุมภกาเพิ่งจะสนิทกันได้ไม่นาน กุมภกาเคยบอกว่าจะแนะนำเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งที่บ้านทำกิจการอัญมณีให้รู้จัก ความจริงฉันก็คิดไม่ถึงว่าเขาจะบังเอิญพาเธอมารู้จักกับฉันเร็วขนาดนี้”

อริสกล่าวยิ้มๆ โดยได้ใช้เท้าสะกดกุมภกาให้แนะนำเธอต่อซารทียอย่างเป็นทางการได้แล้ว กุมภกาเข้าใจความต้องการของอริส เขาจึงพูดถึงที่มาที่ไปของจีทังส์เส้นซารทีย์เปลือยมีมัจฉอก เธอจึงหน้าแดงวูบหนึ่ง ก่อนจะเบี่ยงประเด็นไปเอ่ยปากชมการออกแบบของอริส

ปทุมอมก็ถอนหายใจโล่งอกเหมือนกัน เพราะนึกว่าวันนี้จะได้เห็นศึกชิงไอ้ตัวแสบเสียแล้ว ปุ๋ยกษเห็นหน้ามัจฉอกุมภกาเรื่อยๆ ก็เกิดความหนักใจไม่แพ้กัน ผิดกับไอ้ตัวแสบที่ไม่รับรู้เรื่องราวอะไรเลย เอาแต่กินลูกเดียว ปุ๋ยกษเห็นปทุมอมไม่ค่อยเครียดเท่าตัวเอง จึงชะเง้อหน้าเข้าไปหาเพื่อนวัยเด็ก ก่อนจะกล่าวว่า

“ฉันว่าหลานแก่กับยายหนูนั้นดูแปลกๆ นะไฉย!”

“แปลกตรงไหน” ปทุมอมถาม

“มันจะกลมเกลียวกันเกินไประเปลว ขี้ทหมายถึงอะไร เอ็งก็น่าจะรู้” ปุ๋ยกษเริ่มใส่ไฟ ทำให้ปทุมอมซึ่งไม่คิดอะไรเริ่มมีอคติขึ้นมาปัจจุบันหันตัว

กุมภกาพอจะได้ยินทั้งสองคุยกันอยู่ข้าง จึงส่ายหน้าแล้วกล่าวขึ้นว่า

“ปู่จ๋า แก่ๆ กันแล้ว คิดอะไรให้มันสร้างสรรค์หน่อยนะ”

“เอ็งนะหุบปากไปเลย จะกินก็กินไป” ปทุมอมตอบจบ เมื่อน้ำแกงเนื้อปลาทำให้ปุ๋ยกษจนเต็มจานแล้ว เธอก็ส่งเนื้อปลาข้ามโต๊ะไปให้กุมภกาบ้าง เล่นเอาปุ๋ยกษเบ้กตาค้าง ปทุมอมหัวเราะซ้ำแล้วเอนร่างลงพิงเก้าอี้ ก่อนจะกล่าวเบาๆ กับเพื่อนเลิฟว่า

“ข้าว่า หลานเอ็ง...รู้จักฉวยโอกาสนะ”

“ไม่ต้องมกเฆาะยัยข้า เอ็งดูหลานเอ็งก่อน แม้ปากจะคุย แต่มือยังคงทำงานนะไฉย! เพียงแต่เนื้อที่แกะไม่ได้ลงจานเอ็ง แต่ลงจานไอ้ตัวแสบโน่น” ปุ๋ยกษตอบสวนกลับ

ปทุมอมถึงกับอ้าปากค้าง โดยไม่รู้ว่่า ที่อริสแกะโน่นแกะนี่ให้กุมภกากิน เพราะกลัวไอ้ตัวแสบจะไล่กลับที่เดิม เธอไม่ได้เอาใจแค่กุมภกา แต่สำหรับซารทียก็ทำให้เหมือนกัน

การกินอาหารในวันนี้ กุมภาเจริญอาหารกว่าทุกคน ส่วนคนที่กินอะไรไม่ลง มีเพียงปูผอมกับปูยักษ์เท่านั้น อริสไม่รีบร้อนจะยื่นข้อเสนอซื้ออัญมณีจากซาริพย์ แต่เธอต้องการความสัมพันธ์ในฐานะเพื่อนสนิทก่อน ตลอดการพูดคุยเธอจึงเพียงเสนอแนวความคิดต่อรูปแบบอัญมณีชนิดต่างๆ เท่านั้น น้ำกับกุมภาก็สนทนากันตามปกติ ปูผอมกับปูยักษ์เฝ้าระวังจับจุดการสนทนาอยู่นาน จึงคลายใจลง

“ปูจ๋าทั้งสอง ทำทางจะเครียดนะ” กุมภาเอ่ยปากแซว

ปูยักษ์ทำหน้าแข็งๆ แล้วกล่าวว่า

“เพราะเอ็งนั่นแหละ เจอเอ็งวันไหน สมองข้าจะตีไปที่ละนิ้ว”

“เฮ้อ! ปูจ๋าแก่ๆ แล้ว น่าจะปล่อยวางซะบ้างนะครับ” กุมภากล่าวยิ้มๆ

“ฝันไปเถอะ ข้าไม่มีทางปล่อยให้เอ็งเริงร่างกายๆ หรอกไว้ย! จจริงโหมไ้อัยักษ์” ปู

ผอมกล่าว

ปูยักษ์รีบเอ่ยปากสนับสนุนทันที กุมภาเห็นน้ำหน้าแดงก่ำจذبหู เขาจึงหยุดพูด เพราะน้ำคงพอคาดการณ์ออกแล้วว่าพวกเขาคุยอะไรกัน

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป ทุกคนมายืนร่ำลากันที่หน้าร้านอาหาร ปูผอมกับปูยักษ์ช่วยกัน ล็อกแขนกุมภาไว้ ไม่ให้มีโอกาสได้ร่ำลาตามประเพณีของมัน แถมลากันเสร็จปูผอมกับปูยักษ์ยังอาสาพากุมภาไปส่งจนถึงรถอีกต่างหาก เจ้าตัวแสบจึงไม่มีสิทธิ์ตักตักหรือใช้เล่ห์ ร้อยเล่มเกวียนของมัน

“ปูผอม ไว้ผมจะไปเยี่ยมนะครับ” > < กุมภากล่าวยิ้มๆ

“เกรงใจ ไม่ต้องมาก็ได้” (--) ปูผอมตอบ

กุมภาซึ่งนั่งอยู่ในรถหัวเราะซา ก่อนจะกล่าวว่า

“ฮ่าๆ ผมเป็นคนที่ไม่ใครปฏิเสธยิ่งอยากไปซะด้วยสิ ปูยักษ์ครับ ไว้ผมจะไปเยี่ยม นะครับ” ^ ^

“เออ...เอ็งมาเยี่ยมข้าได้ทุกเวลา” - -! ปูยักษ์ตอบสวนทางกับปูผอม

กุมภาทำตาแข็งๆ ใส่ปูยักษ์ แล้วกล่าวว่า

“ขอบคุณครับปู รับรองผมจะไปสวนปูยักษ์บ่อยๆ” ^ ^

“...” -*- อารมณ์ปูยักษ์

“บ้ายบายครับ คุณปูที่รักทั้งสอง จีบๆ จีบๆ” กุมภาโบกมือให้สองปูจนรถเลี้ยว

ออกจากมุกถนหนีไป

ปู้ยักร์หันมามองปู้พอม ก่อนจะถามว่า

“ไอ้แห่งพอม เอ็งว่าแปลกไหม ทำไมข้าถึงบังเอิญเจอกับไอ้ตัวแสบอาทิตย์ละครั้ง”

“อาทิตย์ละครั้งเนี่ยนะ...แปลก! ของเอ็งยังเด็กๆ ของข้าใกล้จะเจอมันวันเว้นวันแล้ว” ปู้พอมตอบด้วยเสียงแข็งๆ

บนรถของธารทิพย์ กุมภายัมเพลงเบาๆ ในรถท่าทางอารมณ์ดีไม่น้อย วันหนึ่งในช่วงกินอาหาร ธารทิพย์แอบจับตากุมภากาเหมือนกัน เพื่อจะได้รู้หมอนี้มีปฏิกิริยาพิเศษกับสองสาวไหม แต่สุดท้ายก็ไม่เห็นกุมภาสใจใครนอกจากอาหารบนโต๊ะ ซึ่งกว่าครึ่งถูกเขาเขมือบไปจนหมด

“สองคนนั้น นายชอบใครเธอ” ธารทิพย์ถามขึ้นมาดื้อๆ แบบไม่มีมีมิขลุ่ย กุมภากาปรายตามองเธอ ก่อนจะตอบว่า

“ชอบเธอไง”

คำตอบของกุมภากาทำให้ธารทิพย์ถึงกับตกใจ เผอิญเทียบเบรกกะทันหัน เล่นเอากุมภากาหัวคะมา เกือบกระแทกคอนโซลรถเลยทีเดียว

“โอ๊ย! ทิพย์ ไม่ต้องสะตุตรักฉันรุนแรงขนาดนี้ก็ได้” กุมภายังคงมีกะจิตกะใจล้อเลียน

ธารทิพย์หันมามองกุมภากา แล้วกล่าวว่า

“ขอโทษ นายอย่าพูดมั่วๆ สิ”

“เฮ้อ! โอเค ฉันไม่กล้าแก้งเธอแล้วละ กลัวสืบล้อถามหา หรือไม่ก็เสาทอม่อทางด่วน!” กุมภากาตอบ

ธารทิพย์ยกไหล่กลางซันรถต่อ แต่ก็แอบสะใจอยู่บ้างที่เธอแก้งกุมภากาได้ ด้วยความอยากรู้ว่ากุมภากาคิดอย่างไรกับสองสาวสวย เธอจึงถามซ้ำว่า

“ตกลงเรื่องสองสาวนั้น นายชอบใคร ถ้าตอบว่าชอบฉัน ครั้งนี้รถบรรทุกน้ำมันคันหน้าไม่พลาตแน่ๆ”

“โอเคๆ ซับต่างๆ ไว้เลย ฉันไม่อยากถูกยุ่ง่างสุด เธอเนี่ยถามอะไรประหลาดระมัด ถ้าถามว่าฉันชอบใคร ด้วยธรรมชาติของสุภาพบุรุษที่ให้เกียรติผู้หญิงก็ต้องตอบว่าทั้งสองคนสิ แต่ถ้าถามว่าต้องการคบใครเป็นแฟน ฉันก็ตอบเธอว่า จะบ้าเธอ! ฉันเพิ่งเจอทั้งสองคนได้ไม่ถึงเดือนเลยนะ เป็นไง คำตอบชัดเจนรีเปล่า” กุมภากาถามกลับ

ธารทิพย์หรีตามองเขาก่อนจะกล่าวว่า

“โอเค ชัดเจนแล้ว แต่นายไปแก้มกับปู้ยักร์ทำไมอะ”

“สนุกดี” กุมภาตอบสั้นๆ

“แก้มคนแก่นำรักอย่างปู้ยักร์กับปู้ยักร์เนียนะสนุกดี นายช่างโหดร้ายเสียจริงจิง”

ธารทิพย์กล่าวเสียดสี

แทนที่กุมภาจะโกรธ กลับหัวเราะซา แล้วกล่าวว่า

“น่ารักเหอ ฮ่าๆ เธอพูดก็ถูก แต่เธอยังไม่รู้ ลึๆ แล้วปู้ยักร์ทั้งสองคนก็แสบไม่ใช่ย่อย ถ้าเธอเมื่อไหร่ เจอปู้ยักร์หมดเด็ดทั้งนี้”

ธารทิพย์ไม่เชื่อเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงเบ้าปากก่อนจะกล่าวว่า

“เฮ้อ! นายจะทำอะไรก็ทำไปเถอะ ฉันไม่อยากรุ่นด้วยแล้ว” ธารทิพย์กล่าวดัดบท

กุมภาหัวเราะซ่า ไม่กล่าวอะไรเพิ่มเติม หลังจากนั้นธารทิพย์ก็หันไปถามเรื่องอื่น

ที่เธออยากรู้เกี่ยวกับกุมภา ซึ่งถ้ากุมภาตอบได้เขาก็ตอบ แต่ถ้าตอบไม่ได้ก็ชวนคุยเรื่องอื่นไป เมื่อส่งกุมภาเสร็จ ธารทิพย์ก็ขับรถกลับคอนโดฯ ของตัวเอง เพราะเธอเปลี่ยวอยากจะนอนเต็มแก้มแล้ว แต่พอเปิดประตูเข้าไปในห้อง ก็เห็นเพื่อนรักทั้งสามคนจ้องเธอเซมิงเป็นจุดเดียว ธารทิพย์เริ่มสังหรณ์ใจแปลกๆ จึงกล่าวว่า

“ฉัน...มีอะไรติดที่หน้าเธออะสาว?”

“ไม่ต้องมานอกเรื่อง เธอไปไหนมา” สายพินถามขึ้นก่อน

“ไปทำงานให้พ่อไง” ธารทิพย์รีบตอบตามที่เธอได้เตรียมสคริปต์ไว้ล่วงหน้าแล้ว

“เธอคุณหนู! เธอดู facebook ของโรงงานเธอหรือยัง มีคนวิจารณ์กันให้แซดเธอพาคู่หมั้นไปแนะนำให้ทุกคนรู้จัก นู๋ดูสิ ไม่ใช่คนเดียวที่โพสต์นะ อธิบายมาซะดี”
หยกนาภาพูดขึ้น

ธารทิพย์ตกใจจึงรีบกล่าวว่า

“มันไม่ใช่เรื่องจริง”

“อย่ามกโกหก ที่ผู้หญิงที่เป็นพนักงานต้อนรับคนหนึ่ง รู้จักกับฉันทาง facebook เธอเป็นคนคอนเฟิร์มว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง และเธอก็เห็นมากับตา แต่ถ่ายรูปเขามาให้ดูไม่ได้ เพราะโรงงานไม่ให้เอาโทรศัพท์หรืออุปกรณ์จำพวกกล้องถ่ายรูปเข้าไป”

หยกนาภาคาดคั้นถาม ธารทิพย์ใจหายวาบ รีบหาทางออกในใจอย่างรวดเร็ว ในขณะที่เพื่อนทั้งสามจ้องมองเธอ ธารทิพย์ก็แก้มถอนหายใจ ก่อนจะกล่าวว่า

-โอเค จะเล่าให้ฟังก็ได้"

"จริงนะ" ทั้งสามประสานเสียงแทบจะพร้อมเพรียงกัน

ซารทียพยักหน้าหงิกๆ นั่งลงข้างหยกนาма แล้วกล่าวว่า

"พวกเธอรู้จักคุณลุงโสมดีใช่ไหม ทัวการคือคุณลุงโสมนี่แหละ"

'คุณลุงโสมคะ ^ ^ หนูขอโทษนะคะ หนูไม่มีทางเลือกแล้วจริงๆ'

ซารทียพยักคิดในใจ

"หมายความว่ายังไง อธิบายมาให้ชัดเจนหน่อยสิ" เจนจิราถามต่อ

"พวกเธอก็รู้ คุณลุงโสมชอบจับคู่ให้ฉันบ่อยๆ เรื่องชายหนุ่มนิรนามคนนี้ก็ เป็นอีกคนที่ลุงโสมผลักดัน โดยได้รับความเห็นชอบจากพ่อของฉันเหมือนเคย เรื่องทั้งหมด จึงเป็นเรื่องที่พ่อฉันกับลุงโสมขู่ขึ้นมาในบริษัท เพื่อให้ฉันเดินไม่หลุดยังงี้ละ แต่มันไม่มีประโยชน์หรอก ถ้าฉันไม่เล่นด้วย"

ซารทียอธิบายด้วยสีหน้าจริงจังไม่ให้เพื่อนจับได้ เจนจิราเลื่อนดูข้อความในไอแพด ก่อนจะกล่าวว่า

"ใน facebook เขาถือกันว่าแฟนกำมะลอของเธอโคตรหล่อ เขา...หน้าตาดีอย่าง ที่ทุกคนพูดถูกจริงเธอ"

"ไม่หรอก ชีเหร่าจะตาย ใน facebook ก็คงถูกลุงโสมกับพ่อบัญชาการไว้แล้ว ทุกคนจึงถือกันว่าหล่อ" ซารทียตอบหลังจากผ่านการกลั่นกรองทางความคิดแล้ว เพราะถ้าบอกว่าหล่อแถมมีความรู้หลายภาษา สุดท้ายเพื่อนเธออาจจะโยงไปหากุมภาได้ ดังนั้นเพื่อความปลอดภัย เธอจึงต้องโกหกให้รอด

"ลุงเธอนี้ ฉันเชื่อในความพยายามของแกจริงๆ ครั้งล่าสุดที่ลุงโสมพาหนุ่มมาให้ ยัยทียดูตัว ฉันนึกว่าปลากบป้าเดินได้ แถมยังมาขอเบอร์ฉันอีก เเทอะๆ" หยกนามาพูดขึ้น ซารทียจึงรีบพูดผสมโรงเข้าไปทันที เรียกเสียงเฮฮาในกลุ่มสาวๆ หลังจากเคียดกันมานานพอสมควร ซารทียแอบปาดเหงื่อบนหน้าผาก ครั้งนี้เธอเจียดเรื่องความแตกมากกว่าครึ่งไหนจริงๆ

บทที่ 2

ออนไลน์

เมื่อกุมภาพันธ์กลับมาถึงห้อง เขาก็เดินเข้าห้องคอมพิวเตอร์ ลิลลี่ซึ่งได้รับมอบหมายให้หาใบหน้าผู้ขับรถ รวมถึงผู้ใช้รถในขณะนั้นเริ่มรายงานให้กุมภาพันธ์ได้รับรู้

“มุกมุกต้องแต่ละตัวไม่สมบูรณ์ จึงไม่สามารถสแกนหาใบหน้าผู้ขับรถได้ แต่ผู้ใช้รถตราพรรคในช่วงเวลานั้นก็คือ อลัน เมฆาบรพิต นักการเมืองซึ่งกล่าวกันว่ามือโหดสุดในประเทศไทย”

กุมภาพันธ์ส่ายหน้าขณะมองดูเอกสารในมือ ก่อนจะเดินไปนั่งเก้าอี้

“เรื่องนี้มันไม่ใช่มุกๆ แล้วสิ ทีๆ นักการเมืองมือโหดสุด แต่กลับขยาเสพติดแถมมีทหารรับจ้างฆ่ามือดีในสังกัดหลายคน อิม...ภายในองค์กรคงมีระดับบึ้กไม่น้อย อันตรายจริงๆ”

เมื่อกุมภาพันธ์ได้ข้อมูลมาแล้ว เขาก็ส่งไปให้ผู้กำกับอุดร และส่งไปให้อาชาติชายซึ่งเป็นผู้มีอำนาจ เพื่อสืบหาความสัมพันธ์ขององค์กรมืดนี้ต่อ สำหรับเขาไม่สามารถเจาะลึกได้ลึกกว่านี้ ไม่เช่นนั้นฝ่ายตรงข้ามอาจจะจับได้

กุมภาพันธ์ไม่ได้กังวลเกินเหตุ แต่จากรายงานกลุ่มไวรัสบางส่วนที่แกะรอยตามมาก ลิลลี่สั่งหารไปมากมาย ทำให้เขาคาดเดาได้ไม่ยาก ฝ่ายตรงข้ามเองก็กำลังสืบหาเขาเหมือนกัน เพียงแต่ระดับเทคโนโลยีต่างกัน ศัตรูจึงได้แต่หลงทางในไซเบอร์สเปซ

ติ๊ดๆ! ติ๊ดๆ! เสียงโทรศัพท์มือถือของกุมภาพันธ์ดังขึ้น หลังจากส่งแพคเกจไปไม่กี่นาที กุณภาก็หันหลังมอง เห็นเป็นอาชาติชายจึงกดรับสาย

“สวัสดีครับอา”

“อิม...มันใจเหรวว่าเป็นหมอนี่” อาชาติชายเอ่ยปากถาม

“ลิลลี่ไม่เคยผิดพลาดเรื่องข้อมูล เป็นเขาแน่ เพียงแต่ข้อมูลความสัมพันธ์ของเขา กับองค์กรมืดทุกระดับชั้นไม่เคยปรากฏมาก่อน ทำให้พวกเราเกิดความลังเล” กุมภาทอบ

“หมอนี่ไม่ธรรมดา นอกจากเป็นตัวเลือกที่พรรคจะส่งลงสมัครเป็นผู้นำ กทม. แล้ว เขายังมีประวัติฆาตสะอาดที่สุด ไม่ว่าจะป็นองค์กรอิสระ สื่อมวลชน หรือองค์กรการกุศล อื่นๆ ก็สนับสนุนเขา ถ้าเราไม่มีหลักฐานชัดเจนแล้วไปเปิดโปงเขา พวกเราจะเจ็บตัวมาก” อาชาติชายอธิบาย และกุมภาก็รู้เรื่องนี้ดี

“เพราะอย่างนี้ ผมจึงให้อาหาข้อมูลเพิ่ม ขอเพียงอาเปิดเผยข้อมูลบางส่วนออกไป และทานกตอมารับสมอ้างสักหนึ่งคน มันต้องรีบกำจัดคนก่อนนะ” ขอเพียงอาจับ พวกมันได้สักคน เราก็จะรู้เบื้องหลังมันเพิ่มขึ้น” กุมภาแนะนำ

“คงต้องใช้ทหารมือดีสินะ” อาชาติชายกล่าวลอยๆ

“ครับ เพราะฝ่ายตรงข้ามคือนักฆ่ามืออาชีพ ต้องใช้คนตอลีลเดียวกันจึงจะรู้ พวกกัน” กุมภาทอบ

อาชาติชายสนทนากับกุมภาก็ครู่ใหญ่จึงวางสายไป ส่วนกุมภาสั่งลิลลี่ให้เฝ้าระวังทางไซเบอร์สเปซไว้ ถ้ามีการบุกรุกเข้ามาให้จัดการขั้นเด็ดขาด กุมภามองดูเครื่องเกม ยุทธภพออนไลน์ เขาก้าวเท้าเข้าไปเพื่อจะเล่นเกม แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจเดินออกจากห้องไปอาบน้ำก่อน

หลังจากอาบน้ำเสร็จ ขณะใช้ผ้าขนหนูเช็ดผมอยู่ข้างเตียง เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง กุมภาเข้าใจว่าเป็นสายของผู้กำกับฯ อุดร จึงรีบเดินไปหยิบมาดู

“อ้าว! อินเทรอ” กุมภาสะบัดผมยาวสลายไปด้านหลัง ก่อนจะกดรับสาย

“สวัสดียามดึกๆ ที่รัก”

“อย่าพูดคำว่า ที่รัก ได้ไหม มันเสีย เสียตายข้าวเย็น” อินธีราตอบกลับมา

กุมภาหัวเราะขำก่อนจะกล่าวว่า

“อิน วันนี้จะชวนไปเที่ยวหรือ”

“ชวนไปเที่ยวจะถูกตอง แต่ไม่ใช่วันนี้ ฉันถูกลูกศิษย์บอกให้มาทวงสัญญาจาก นาย” อินธีราตอบ ทำให้กุมภาเริ่มเสียวสันหลังแล้ว

“สัญญาอะไรอะ” กุมภาแก้งลั้ม

“ไปเที่ยวบ้านนายที่เมืองกาญจน์ไง ถ้าไม่ไปช่วงนี้ พอเปิดเทอมจะไม่มีโอกาสแล้ว”

อินทราตอบ

“ข้าฯ ไม่เห็นต้องรีบเลย เอาไว้ปีหน้าก็ได้” กุมภาทอบ หัวชิงหนีอีกครั้ง

“ไม่ต้องมาหัวเราะกะสบเกลื่อนสัญญา พวกเรากำหนดวันมาแล้ว เจอกันวันพุธ นายมารับฉันที่บ้านด้วย ข้าฯว! ฉันง่วงนอนแล้ว ขอตัวละ”

“เดี๋ยวๆ อิน”

กุมภาเรียกไว้ แต่ปลายสายกลับวางไปแล้ว เขาจึงหงายหลังลงนอนบนเตียงด้วยสีหน้าเหนื่อยๆ

“บ้านที่เมืองกาญจน์หรือ...ตกลง แมกับพ่อสร้างไว้ที่ไหนหว่า ตั้งแต่สร้างเสร็จก็ยังไม่เคยไปเหยียบเลยสักครั้ง แล้วเราจะหาไปถูกได้ไงวะ” = =

ในห้องของสี่สาว ทุกคนพากันแฮฮาเสียงดังเมื่ออินทราโทรศัพท์มาบอกนัดหมายไปเที่ยวเมืองกาญจน์แล้ว ตามจริงทุกคนไม่สนใจบ้านกุมภานักหรอก แต่อยากเที่ยวต่างจังหวัดมากกว่า แกรมได้คนชำนาญพื้นที่นำทางด้วย โดยหารู้ไม่ว่าคนที่บอกว่ามีบ้านในเมืองกาญจน์นั้นไม่รู้อะไรเลย

“กินฟรี เที่ยวฟรี อยู่ฟรี ไม่มีอะไรจะสุขเท่านี้อีกแล้ว” เจนจิราพูดขึ้น

“คุณพ่อให้เงินไปบ่ตรกุมภาตั้งเยอะ รอบนี้ต้องจัดการเจ้าภาพให้หนักๆ” สายพิน

ผลมโโรง

“เมืองกาญจน์มีที่เที่ยวอะไรบ้างอ๊ะ เราจะได้เตรียมของใช้ไปถูก” ธาธิพย์ถาม

“มีน้ำตก ก็ต้องมีล่องแก่ง เราไปแค่วันสองวัน เน้นโลชั่นกันแดดดีกว่า” หยกนภา

ตอบ

“เย้ๆ! ล่องแก่ง ล่องแก่ง อยากไปมานานแล้ว ได้สมหวังซะที” เจนจิรากระโดด

ตัวลอย

“วันพุธไปเที่ยวกาญจน์ พรุ่งนี้ก็มีเวลาเล่นเกมอีกวันสิ” หยกนภากล่าวขึ้น

“อืม...จริงด้วย เรามีเวลาเป็นเดือนในแกม จะไปเที่ยวไหนดี นึกไม่ถึงว่าหลังจากฉางฟงลาออกจากหัวหน้ากิลด์ ไลจ้ง รักจ้ง ซิงผิง ยูมิ อัจจ ก็พากันทยอยลาออกหมดเลย” ธาธิพย์กล่าวขึ้น

“มีใครในกลุ่มเรารู้รีเปล่า ว่าพวกเขาไปไหนกันบ้าง” สายพินถาม

“เคยได้ยินจากปิงปิงว่าไลจ้งกับยูมิจะไปเที่ยวเมืองเสียนสง รักจ้งกับซิงผิงไปเมือง

ชายหนุ่มตาดำ ผมดำ นามว่า **ฟง** ปรากฏตัวขึ้นในเกม
ยุทธภพออนไลน์ และกำลังเดินทางไปยังเมืองกวจนจงเพียงลำพัง
ระหว่างทาง ฟงได้ช่วยชีวิต **มาร์ค** กับเพื่อนใหม่กลุ่มหนึ่ง
และนำไปสู่การตั้งกิลด์ใหม่ที่มีชื่อชวนทิวว่า **กิลด์ไก่**
โดยฟงไม่ยอมเข้าเป็นสมาชิก แต่คอยช่วยเหลืออยู่เสมอ
หลังจากนั้นเมืองกวจนจงก็เกิดความปั่นป่วนขึ้นอย่างหนัก
กิลด์ใหญ่อย่าง **พยัคฆ์เมฆา** กับ **นักพิฆัตต์**
ดูเหมือนมีแต่เรื่องให้ต้องอึดอัดกันจากแผนการป่วนๆ ๗๗ สับๆ คันๆ
ที่ชวนให้นึกถึง **เทพอสูรดาบฟง** เป็นอย่างยิ่ง
แต่ว่า...เจ้าตัวแสบมันหายไปจากเกมไปนานแล้วนี่นา?!

หมวดวรรณกรรมเยาวชน

สนับสนุนเยาวชนรักการอ่าน
สร้างภูมิปัญญาให้สังคม

ทดลองอ่าน
24 ชม.
ฟรี
ทาง: ๓๕๓ ซอยฟ้า
สาทรเขต
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสตาปอณบุ๊คส์

ราคา 270 บาท